

Travessies de descolonització
**Per una intervenció
social responsable**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Pat Rice
**“Cal resoldre la situació
dels presos bascos”**

MIRALLS PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N291

24 d'octubre de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

CiU privatitza 50 anys la gestió de l'aigua del Ter i el Llobregat

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

Acciona i Agbar competeixen per aconseguir el domini de l'empresa pública Aigües Ter-Llobregat. La pèrdua del control públic dispararà un 30% la factura

ALBERT GARCIA

Can Vies fa una demostració de força al carrer

MÉS DE 1200 PERSONES ES MANIFESTEN EN DEFENSA D'AQUEST CENTRE SOCIAL AUTOGESTIONAT DEL BARRI DE SANTS ALHORA QUE EL VEÏNAT DEL POBLENOU RECUPERA L'ATENEU FLOR DE MAIG

PÀGINA 7 · AIXÍ ESTÀ EL PATI

La manifestació en defensa de Can Vies va comptar amb l'actuació de la Colla Bastonera de Sants

La ILP hipotecària supera les 500.000 signatures en 6 mesos

PÀGINES 8-9 · AIXÍ ESTÀ EL PATI

LUIS TATO

, estirant del fil

CATALUNYA • DIVERSOS AJUNTAMENTS I ORGANITZACIONS S'OPOSEN A LA VENDA D'AIGÜES TER-LLOBREGAT

La factura de l'aigua es dispararà per enriquir negocis privats

Marc Font

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Dutxar-se, rentar els plats o, simplement, obrir l'aixeta són tres de les moltes activitats que, a partir de l'any vinent, seran força més costoses per a la població catalana, després que culmini el procés de privatització d'Aigües Ter-Llobregat (ATLL), l'empresa pública que presta el servei en alta -des de la font d'aigua fins als dipòsits municipals- de Barcelona, l'àrea metropolitana i nou comarques del voltant (fet que suposa l'abastiment de prop de cinc milions de persones de més de 100 municipis). L'externalització del servei durant 50 anys a Agbar o Acciona, que encapçalen les dues aliances que opten a la concessió,

Aigües Ter-Llobregat és propietària d'instal·lacions potabilitzadores i de plantes de dessalinització com la del Prat de Llobregat

Segons la plataforma Aigua és Vida la tarifa que paguen les usuàries augmentarà entre el 25% i el 35%

anirà acompanyada d'un notable encariment del rebut de l'aigua. El 25 de juliol d'enguany, el consell d'administració d'ATLL va aprovar un increment del 70% en la tarifa que li han de pagar les empreses de distribució en baixa -que fan arribar l'aigua dels dipòsits a les llars-, de manera que, a partir de l'1 de novembre, passarà de 0,38 a 0,65 euros el metre cúbic.

Les companyies distribuïdores, independentment de si són públiques o privades, acabaran fent repercutir la pujada en la tarifa que paguen les usuàries, que augmentarà entre el 25% i el 35%, segons els càlculs de la plataforma Aigua és Vida, que s'oposa a la privatització, la més important en la història de la Generalitat. L'encariment final, però, serà superior. Mentre que l'oferta d'Acciona planteja un preu de 0,71 euros el metre cúbic, la d'Agbar s'enfila fins a 0,79. Sigui quina sigui l'escollida

per la Generalitat, la tarifa haurà augmentat prop d'un 100% en pocs mesos. "El segon increment només va destinat a garantir el benefici industrial de la futura concessionària", apunta en unes declaracions a la DIRECTA Eloi Badia, un dels portaveus d'Aigua és Vida, que agrupa associacions veïnals, sindicals, ecologistes i solidàries. No es tracta, precisament, d'un benefici modest, sinó de 1.600 milions d'euros nets durant les properes cinc dècades, segons un estudi de l'organització.

Empresa viable

Un dels motius esgrimits pel govern d'Artur Mas per desfer-se d'Aigües Ter-Llobregat -propietària de les instal·lacions que potabilitzen l'aigua dels dos rius i també de plantes de dessalinització com la del Prat- és que és deficitària (l'any passat va perdre 34 milions) i que arrossega un deute molt elevat (663 milions). Rubén Tello, delegat de CCOO al comitè d'empreses d'ATLL, matisa les xifres: "El deute s'ha disparat perquè l'empresa ha assumit el cost d'infraestructures que en realitat corresponien a l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), a causa de la seva precària situació financera, i perquè feia set anys que les tarifes estaven congelades, però la companyia és perfectament viable". "Amb l'increment tarifari, el deute desapareixeria en poc més de deu anys i ATLL tindria beneficis", afegeix el delegat sindical. De fet, la previsió és que la concessionària

privada trigui prop d'una dècada a amortitzar la despesa per assumir la gestió de la companyia pública, després de beneficiar-se de l'exploració d'unes infraestructures que, recalca Tello, "s'han pagat amb impostos públics".

El rebuig a la privatització també ha arribat a nombrosos ajuntaments, fins al punt que 26 plens municipals han aprovat mocions en contra del procés. En alguns casos, com ara Vilafranca del Penedès i Vilanova i la Geltrú, s'estudia emprendre accions legals per aturar-lo, amb l'argument que suposa una vulneració del conveni que van signar amb ATLL i pel qual li ceden infraestructures públiques que havien contribuït a finançar. La plataforma Aigua és Vida denuncia que l'operació representa el paradigma de la política del go-

Vilafranca del Penedès i Vilanova i la Geltrú estudien emprendre accions legals per aturar la privatització

vern de Mas de "desmantellar tota estructura pública" i insta a apostar per alternatives que derivin en la municipalització del servei, de manera que es vagi cap a una "gestió pública i participativa de l'aigua". No és un model utòpic, tenint en compte que, al món, el 90% de les connexions domiciliàries d'aigua les gestiona el sector públic i el 10% el privat. A Catalunya, en canvi, els percentatges s'inverteixen. Mentre Mas s'omple la boca parlant d'estructures d'Estat, de moment, es ven el patrimoni del país, amb operacions que beneficien grans companyies privades, perjudiquen el 99% de la societat i no apareixien al programa electoral de CiU de 2010.

Iniciativa europea contra la privatització

La Federació de Sindicats Europeus de Serveis Públics impulsarà una Iniciativa Ciutadana Europea (ICE) per reclamar que la UE impedeixi per llei la consideració de l'aigua com un bé

mercantil i la reconegui com el dret humà que és, tal com va dictaminar l'ONU el 2010. La iniciativa, que necessita recollir almenys un milió de signatures provinents de nou estats de la UE, compta amb el

suport d'UGT, CCOO i Aigua és Vida a Catalunya i sorgeix com a resposta a la creixent privatització del servei d'aigua, darrerament forçada per la Comissió Europea als països rescatats.

> La privatització d'Aigües Ter-Llobregat és l'enèsim frau a la ciutadania del govern d'Artur Mas. L'operació, que no figurava al programa electoral que CiU va presentar fa dos anys, no solucionarà l'endeutament mastodòntic de l'administració autonòmica i suposa malvendre una companyia pública viable, fet que reportarà beneficis milionaris a Agbar o Acciona. Les grans empreses hi guanyen. Les classes populars, una vegada més, hi tornen a perdre.

, estirant del fil

LA PRIVATITZACIÓ D'ATLL BENEFICIARÀ EMPRESES QUE INVERTEIXEN EN ARMAMENT, 'FRACKING' O ESPECULACIÓ

Quan l'aigua esdevé tèrbola

Òscar Romero
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El conseller de Territori i Sostenibilitat, Lluís Recoder, va reconèixer, el mes setembre passat, que la privatització d'Aigües Ter-Llobregat (ATLL) era comparable al fet que "una família hagi d'empenyorar les joies de l'àvia per poder subsistir". El 5 d'octubre, però, ens vam assabentar que les joies no ani-

ran a parar a bones mans. Agbar i Acciona són les dues empreses que han licitat per la gestió d'ATLL i ambdues es presenten aliades amb fons d'inversió internacionals poc clars. La crisi econòmica i la dificultat per trobar finançament als mercats internacionals serien les causes, segons addueixen les empreses, que haurien obligat a configurar aquest tipus de consorcis.

Desvestint un sant per vestir-ne un altre, Mas destinarà els ingres-

El govern d'Artur Mas destinarà els ingressos obtinguts amb la venda d'ATLL a assolir els objectius de dèficit

sos obtinguts a assolir els objectius de dèficit. El govern de la Generalitat -amb autorització del govern estatal- comptabilitzarà els 1.000 milions d'euros de la venda d'ATLL al capítol d'ingressos de 2012, tot i que, inicialment, l'empresa adjudicatària només pagarà 300 milions d'euros i els 700 milions restants els abonarà en terminis durant els pròxims 50 anys. El balanç de l'operació és nefast: malvendre ATLL -està valorada en més de 1.400 milions

d'euros- i hipotecar les generacions que han de venir per alleujar la liquiditat amb uns diners que no resoldran, ni de lluny, el deute actual del govern català, que ja ascendeix a 42.000 milions d'euros. S'espera que es resolgui el concurs a mitjan de desembre perquè la gestora privada guanyadora operi a partir de l'1 de gener de 2013, data en què l'operació privatitzadora més gran -i nefasta- de la història de la Generalitat serà una realitat.

La presència de l'empresa que presideix Ángel Simón a la licitació estava cantada, tot i que ha sorprès pels singulars companys de viatge. Agbar opta a gestionar ATLL mitjançant un consorci empresarial anomenat H2B, on té una participació del 25% juntament amb el fons australià First State (33%), el fons quebequés Caisse de Depot (30%) i diferents empreses com Aigües de Terrassa, Aigües de Sabadell, Copisa, Acsa i Calaf (12%). Si Agbar és l'escollida, aconseguirà el monopoli de l'aigua al nostre país -ara mateix controla pràcticament tot el subministrament en baixa. Agbar és propietat de la multinacional francesa Suez (75,7%) i de La Caixa (25,3%) i lidera el negoci de la gestió de l'aigua urbana a l'Estat espanyol. També té presència a diversos països de l'Amèrica Llatina, on diferents organitzacions socials l'han denunciat per l'increment desorbitat de tarifes (Argentina i Mèxic), acomiadaments massius (Xile) o maniobres especulatives (el Brasil). El 2010, arran d'un procés judicial contra un veí, es va desptapar que Agbar opera a Barcelona sense contracte de concessió i, per tant, de forma il·legítima.

L'empresa insígnia de la família Entrecanales constava en alguns pronòstics, però la seva oferta ha causat estupor tenint en compte la seva inexperiència en el sector de l'aigua. Acciona pugnarà per ATLL, associada amb el banc brasiler BTG Pactual, amb la mateixa participació del 39% en el consorci, mentre que el 22% restant correspon a inversors privats com el grup Havas o Barcel Euro, entre d'altres. La nissaga Entrecanales va amassar la seva fortuna -valo-

rada en 2.500 milions d'euros, la cinquena de l'Estat espanyol- amb les pilotades d'Endesa, Airtel i FCC. Entre els projectes negres d'Acciona, destaca el parc eòlic de l'istme de Tehuantepec (Mèxic), on l'empresa ha instal·lat un miler de molins sense respectar els drets de les comunitats indígenes locals. José Manuel Entrecanales Domecq, president d'Acciona, va ser un dels assistents a la reunió que va organitzar el Club Bilderberg a Sitges l'any 2010.

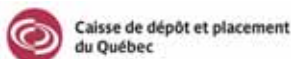
LA GRAN BANCA AUSTRALIANA

First State Investments és l'empresa d'inversions del Commonwealth Bank, el banc australià més important. Té capitals diversificats arreu del món i apareix a les llistes negres que elaboren les ONG sobre finançament de la indústria de les bombes de fragmentació per la seva participació a l'empresa Singapore Technologies Engineering. També té interessos al sector de l'aigua a través de Manila Water -l'empresa filipina artífex d'un dels fiascos més documentats sobre privatització de l'aigua-, Anglian Water (Anglaterra), Aguas Andinas (Xile) o Consolidated Water (Illes Caiman). En el capítol dels greuges mediambientals, destaca la participació a l'empresa Blue Ensign Technologies, que es dedica a extreure hidrocarburs al nord-est de la costa australiana mitjançant la tècnica del fracking.

LES PENSIONS DE LA MORT

La Caisse de Depot et placement del Quebec és el gegant financer que controla els fons de pensions públics i privats de les quebequeses. L'entitat consta a la denúncia que ha fet pública recentment l'organització pacifista canadense COAT sobre els vincles entre la indústria militar i els fons de pensions canadencs, un assumpte conegut com les pensions de la mort. Segons aquesta organització, Caisse de Pot té inversions en el sector de la indústria militar per valor d'1,3 bilions de dòlars. També és propietària de South East Water -una companyia subministradora d'aigua anglesa- i, com en el cas de First State, inverteix en l'extracció d'hidrocarburs a l'oest del Canadà mitjançant fracking a través de les empreses Enbridge, Suncor i Canadian Natural Resources.

EL GOLDMAN SACHS DEL TRÒPIC

La família Entrecanales ha trobat en André Esteves un soci del seu estil. El president del banc BTG Pactual, amb només 43 anys, ha fet una carrera meteòrica que l'ha portat a la llista de les persones més riques del Brasil. En paraules pròpies, Esteves aspira a ser "l'intermediari borsari més important dels països emergents, el Goldman Sachs del tròpic". La premsa econòmica, però, l'ha batejat amb un altre nom: "El rei del risc". El mes de febrer d'enguany, BTG Pactual va comprar la financera xilena Celfin Capital, amb la qual cosa esdevé el principal banc d'inversions de l'Amèrica Llatina. Un autèntic tauró en aigües catalanes.

, impressions

Fèlix Pardo · Membre del Projecte Democràcia Econòmica
opinio@setmanaridirecta.info

Les finances ètiques: un mitjà al nostre abast per a l'empoderament de les persones

Les entitats de crèdit ètiques són associacions o cooperatives que tenen com a objectiu principal no ja la maximització dels beneficis a curt termini, sinó fer que l'economia i els diners estiguin al servei de les persones. Majoritàriament actuen sense afany de lucre i els seus excedents de capital es destinen a projectes socials o mediambientals. Els seus criteris d'inversió es poden classificar en negatius i positius: pel que fa als primers, no destinen els seus fons d'inversió al finançament d'empreses que violen els drets humans o destrueixen la biodiversitat i el medi ambient i, pel que fa a les segones, financen aquells projectes que resulten beneficiosos per a les comunitats on es duen a terme. Respecte al seu funcionament, es caracteritzen per la transparència comptable, la gestió democràtica i participativa, la coherència entre les inversions i els principis ètics compartits amb els seus clients, la propietat col·lectiva del capital i la responsabilitat social i implicació amb la comunitat en la qual desenvolupa la seva activitat. Més enllà del debat si el sistema financer ha de ser preeminentment públic o col·lectiu, el que queda clar de la praxi financera de la banca ètica és que si hi ha una activitat econòmica en la qual l'empoderament de les persones podria ser immediat, aquest no és altre que els serveis financers. Només cal molestar-se una mica en canviar el compte corrent i els altres productes

bancarís d'una banca convencional a una banca ètica per fer córrer els diners en una nova direcció que faria canviar l'actual sistema social: des del sistema financer capitalista, caracteritzat per l'especulació dels mercats de valors, la corrupció de les agències de qualificació, la tolerància legal dels paradisos fiscals i el descontrol del frau fiscal i l'evasió de capitals, vers les finances ètiques, caracteritzades per l'economia social i solidària. Certament, els bancs capitalistes a l'hora de triar les inversions tenen només en compte la rendibilitat financera i la taxa de risc. Així, per una banda, es compara la rendibilitat amb el cost del capital i es tria la inversió que doni el benefici més alt, limitant la responsabilitat social d'aquesta tria als guanys obtinguts pels accionistes i, de l'altra, s'aposta molt sovint per les inversions més arriscades perquè permeten obtenir uns beneficis més alts, sense tenir en compte el principi de la prudència i les externalitats negatives en el cas de fallida pel que fa al gruix dels petits estalviadors i accionistes. Per contra, a la banca ètica, els criteris d'inversió no responen ja exclusivament a càlculs de rendibilitat, sinó també a principis ètics. De fet, l'expectativa de beneficis se supedita a l'interès social de les inversions. Això fa que la rendibilitat obtinguda pels estalviadors pugui ser inferior a l'oferida per la banca capitalista, i el mateix cal dir pel que fa a l'interès dels préstecs o

FRANÇOIS PAGES

empreses o particulars que s'identifiquen amb els mateixos principis ètics de la banca amb la qual treballen. D'aquesta manera es trenca el cercle del deute com a principal via per crear diner bancari i es posa al servei de l'economia productiva els fons d'inversió procedents dels estalviadors, en benefici de tota la societat per les externalitats positives que genera. No obstant això, i malgrat el creixement experimentat els darrers anys, en bona part per la crisi financera i més recentment pel moviment dels indignats que cerquen alternatives a la banca convencional, la banca ètica té un problema de dimensió i capitalització que impedeix el seu creixement, en no poder oferir uns serveis bancaris que resultin prou atractius als potencials clients. En aquest sentit, és paradoxal que, durant tots aquests últims anys en els quals s'ha assolit un mercat global de capitals al mateix temps que s'han anat succeint les crisis financeres amb els conseqüents problemes de finançament i liquiditat, les diverses iniciatives existents no hagin acordat la creació d'una organització interbancària o confederació que, per simple economia d'escala, els permeti no tan sols competir amb la banca de caràcter capitalista, sinó també presentar-se davant de la societat com una veritable alternativa financera i, fins i tot, fer plausible que arribi a desplaçar a la banca convencional de la seva posició dominant.

crèdits, ja que prevalen els criteris ètics per damunt dels criteris mercantils. A més, aquests criteris ètics fan possible assolir un equili-

bri entre l'oferida i la demanda del fons d'inversió, ja que només s'opera amb els estalvis dels usuaris i la seva destinació és per a

Frederic Tort · Membre de la CUP i de Blanes per la Independència-ANC
opinio@setmanaridirecta.info

Estructures d'estat o llop sota pell de xai

Arran de les mobilitzacions independentistes de l'11-S, la qüestió nacional catalana ha agafat tal volada que no ha parat d'acaparar portades i ha entrat amb força a l'agenda política de tots els partits. La creixent demanda d'avançar cap a la independència ha permès justificar un avenç

de les eleccions autonòmiques amb l'objectiu de convertir aquests comicis en una mena de plebiscit per l'estat propi, tot esquivant així altres responsabilitats i buscant a les urnes un aval a les polítiques neoliberals de retallades dels serveis públics i drets socials. Si fa uns mesos l'engany era el pacte

fiscal, ara s'anomena estructures d'estat. Avalar les "estructures d'estat" de CiU és donar el vist-i-plau a les polítiques socials actuals: suposa avalar el model educatiu dels que premien l'escola concertada, dels que s'enriqueixen amb la gestió de la sanitat pública, dels que limiten la llibertat d'ex-

pressió del periodisme compromès, com la gent del *Cafeamblet*. Aquestes són les estructures d'estat de la dreta que ara dels drets socials en diu privilegis i els considera una despesa i no una inversió pel col·lectiu. Com a independentista crec és urgent avançar cap a la independència

però cal parar compte amb el camí de la dreta que, amb l'excusa de l'estat propi, porta la involució social amagada al fons de la maleta. El llop sota la pell de xai. Ara tenim una bona oportunitat per ser un país independent però també per construir una societat més justa i igualitària. No la perdem.

Teresa de Fortuny · Membre del Centre d'Estudis J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Seguretat privada al mar

La seguretat marítima ha esdevingut una nova àrea de negoci (suculenta i en expansió) per al sector privat de seguretat i defensa.

L'informe *Small Arms Survey 2012* afirma que actualment un 25% dels vaixells en àrees d'alt risc ha contractat seguretat privada. I que, davant del desplegament al mar d'aquest sector, no s'ha reglamentat sobre tipus, obtenció i ús d'armes de foc. Els pirates somalis continuen usant fusells d'assalt, metralladores lleugeres i llençagranades. La seguretat privada utilitza una gran varietat d'armes, metralladores pesants, fusells sniper, fusells d'assalt totalment automàtics i moltes altres. Diu també l'informe que l'augment de l'oposició armada al mar ha provocat un augment, per part dels pirates, de la violència i el maltractament en els segrestos. I conclou que la presència d'agents privats armats a bord dels vaixells que transiten per l'Índic, és una bomba de temps que podria esclatar en mans dels presumptes protectors i protegits.

El Ministeri de Medi Ambient va subvencionar el 25% del cost de contractació de seguretat privada

També a l'informe (en premsa) del centre Delàs Pirateria a Somàlia. Excusa o oportunitat geopolítica? s'assenyala un increment notable de la contribució dels grups de seguretat privada en el rebuig dels atacs dels pirates. De fet, l'any 2009 representava l'1,2% del total d'atacs frustrats, mentre que el 2010 ja era el 13,3% i el 2011 arribava al 49%.

Sembla que la seguretat

BERTA LLOBET

privada està substituint la tasca de repel·lir els atacs que abans assumia la tripulació del vaixell. Però amb una diferència substancial: mentre que l'actuació de la tripulació era poc agressiva, els grups de seguretat privada utilitzen armes de llarg abast.

Pel que fa a l'Estat espanyol, el govern promou i col·labora en l'ús de vigilància privada a bord. El juliol de 2011 l'exministra de defensa, Carme Chacón viatjava a les Seychelles per aconseguir el permís d'embarcament de metralladores pesants de 12,7 mm als vaixells tonyinaires a l'Índic. I el va obtenir. Fins llavors, els vaixells només podien embarcar fusells d'assalt (els més moderns de les Forces Armades) i metralladores de 7,62 mm, menys potents i de menys abast. I els armadors dels vaixells van pressionar el govern per aconseguir armament més potent. Les metralladores usades pels equips de seguretat privada pertanyen al Ministeri de Defensa i es

transporten fins a les Seychelles en avions militars.

Defensa també assumeix la formació dels agents d'empreses privades i la gestió per al seu trasllat.

A més, el Ministeri de Medi Ambient i Medi Rural i Marí va subvencionar el 25% del cost de contractació de seguretat privada a bord. Administracions locals com el govern basc o la Xunta de Galícia aportaven un altre 25% addicional.

Segur Ibèrica subministra la protecció armada als tonyinaires espanyols

L'empresa Segur Ibèrica subministra la protecció armada als tonyinaires espanyols. El ministre de Defensa, Pedro Morenés, va ser president de Segur Ibèrica un any i tres mesos abans de ser designat minis-

tre. L'any 2010 estava sent investigada per facturar hores de vigilància suposadament no realitzades i per utilitzar treballadors auxiliars d'altres empreses per fer tasques de vigilància, cosa prohibida per llei.

L'estafa afecta administracions públiques com els ministeris d'Hisenda, Cultura o de Política Territorial, ens provincials, autonòmics o locals, com la Generalitat catalana, l'Ajuntament de Barcelona, la Comissió Nacional del Mercat de Valors, la Comissió Europea o la Universitat Complutense, organismes depenents del Ministeri de Foment: ADIF, RENFE, AENA, FEVE... i el museu Reina Sofia. El muntant global de l'estafa en dos anys és de més de dos milions d'euros.

La presència d'agents privats armats a bord dels vaixells que transiten per l'Índic és una bomba de temps

Una altra empresa que perseguia contractes de seguretat marítima (sembla, però, que sense aconseguir-ho) és Levantina de Seguretat, el president de la qual, José Luís Roberto, és dirigent de l'organització d'ultradreta España 2000. Espanya 2000 va ser denunciada per SOS Racisme per incitar a l'odi racial, la violència i la discriminació en les seves manifestacions, però el cas va acabar sense condemna.

La malfiança extrema que ens provoca aquest tipus d'empresa, ens fa témer si la proliferació al mar d'empreses privades de seguretat no generarà una escalada de violència. I que la presència d'agents armats en ports i aigües territorials no provoqui conflictes vinculats a l'ús de la força i d'armes de foc.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, boxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Escons buits

Marta Carrera Plans, Barcelona

Penso que la diversitat de parers és tan important que demana organitzar la nostra vida social de forma que es pugui fer sentir el pes de cada punt de vista. Crec que és pel interès comú.

La convocatòria d'eleccions posa de relleu la necessitat d'escoltar i valorar cada opció del ventall de solucions que s'ofereixen en la nostra societat. Sento opinions que prenen forma de partits minoritaris que corren el risc de no arribar a un nombre significatiu de ciutadans i quedar fora del Parlament per no obtenir el 3% de vots a la circumscripció de Barcelona. Els seus votants no sols quedaran exclosos de representació sinó que els escons de la cambra es repartiran com si els seus vots no existissin, entre els partits amb representació, això sí proporcionalment al "pes" en vots.

Proposo que els escons que correspondrien a la suma de partits que no arriben al 3%, més els vots en blanc, no es reparteixin. Que quedin els escons buits. A més d'estalviar els sous dels parlamentaris, seria una forma de tenir sempre present la representativitat real. I sobretot una motivació per a fer una llei electoral nova que tingui en compte la necessitat d'una segona volta, la necessitat de llistes obertes i que corregeixi altres mancances del nostre sistema que el facin més legítim que l'actual.

Hipocresia

Tessa Calders, Barcelona

El programa *Bestiari il·lustrat*, que ha suposat la dimissió de la seva directora, l'escàndol s'esborrà de la graella de programació perquè feria la sensibilitat dels espectadors. Curiosament, arran d'això l'ha vist tothom, perquè no s'han cansat de reproduir les imatges totes les cadenes hagudes i per haver. Curiosa paradoxa. Jo el vaig poder veure quan, paral·lelament, en una cadena espanyola es retrasmètia un documental de propaganda de l'exèrcit espanyol en què els soldats apuntaven a figures anònimes però no a les cames ni als turmells, sinó al bell mig del cor, perquè la finalitat era matar-los. Si ens dol que s'esquitxi un cromó amb suc de remolatxa, ens hauríem d'esquinçar les vestidures per l'existència d'una maquinària destructiva pagada entre tots, mentre a la nostra societat hi ha gent que mor de gana.

. EDITORIAL

Una 'injustícia' amb Cafè amb Llet

El jutjat de primera instància 37 de Barcelona ha condemnat Marta Sibina i Albano Dante, periodistes de la revista Cafè amb Llet, a indemnitzar un empresari i assessor d'Artur Mas amb 10.000 euros. La magistrada Maria Millán Gisbert considera que, amb la frase "gent com vostè, com Bagó, com Manté i tants altres que s'han enriquit a costa d'enfonsar la nostra Sanitat" atempten contra el dret a l'honor de Josep Maria Via. Però no només imposa la multa, sinó que ordena la censura de tot el contingut dels dos vídeos penjats a la xarxa pels periodistes; una feina d'investigació de més de dos anys que ha posat contra les cordes alguns dels responsables de la sanitat catalana i ha forçat la dimissió de Ramon Bagó i Carles Manté, entre d'altres. El Parlament de Catalunya va instar l'obertura d'una comissió d'investigació, però

la convocatòria imprevista d'eleccions va impedir que tirés endavant. Tots els mecanismes de control en la gestió dels diners públics dins l'àmbit de la sanitat han fallat: la Sindicatura de Comptes no va portar al ple un informe sobre les presumptes irregularitats comeses per l'exalcalde de Lloret, Xavier Crespo, la fiscalia no ha obert d'ofici cap investigació i el poder judicial s'ha inhibit i segueixen sobre la taula totes les greus irregularitats destapades per Cafè amb Llet. Cap poder públic ha donat respostes. Amb aquesta sentència només volen tancar la boca d'aquells que han gosat investigar personatges que actuen amb impunitat. Una impunitat amb segell d'amistat de la cúpula de CiU. La justícia avui s'ha sentenciat a ella mateixa, s'ha distanciat encara més de la gent i ha confirmat que pot esdevenir escandalosament injusta.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana muntarem paradeta a la I Fira d'Economia Solidària, organitzada per la Xarxa d'Economia Solidària, al recinte de l'antiga fàbrica Fabra i Coats, a Sant Andreu de Palomar. La fira serà dissabte 27 i diumenge 28 d'octubre. Nosaltres hi serem dissabte a partir de les 10h. del matí, fins al vespre i diumenge a partir de les 10h. del matí, fins les 16h. Allà podreu preguntar-nos qualsevol cosa o fer qualsevol aportació o comentari. A més, diumenge a les 10:30h. del matí participarem en una xerrada titulada "Amplificant l'alternativa: premsa alternativa i economia social al servei de les persones". Hi participarem juntament amb OPCIONS, NEXES, Cooperació Catalana i Alternatives Econòmiques i la moderarà Guillermo Rojo de ETCS. Us convidem a apropar-vos-hi. D'altra banda, aquesta setmana hem fet una assemblea extraordinària per a parlar de la campanya de difusió que engegarem amb l'aparició del nou disseny del setmanari a partir de gener de l'any que ve. Ens proposem assolir la costosa xifra de 1.500 subscipcions i marcar-nos nous objectius de cara a l'estabilització financera del projecte i la seva autogestió. Finalment despedim i donem molts anims al David, que deixa de coordinar l'Estirant del fil per dedicar-se a estirar d'uns altres fils... o potser dels mateixos, però des d'una altra lloc. Sort!! Fins la setmana que ve. Salut!

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Directament, per coherència

David Fernández
directa@setmanaridirecta.info

Sí. És el text més difícil, hipersensitiu i insondable que m'ha tocat escriure mai al miracle setmanal que és la DIRECTA. Nus a la gola, neurona disparada i diccionari a taula per si les paraules fallen. El 10 d'octubre vaig presentar la dimissió *preventiva* a la nostra santa assemblea. Acceptada per unanimitat, per pur (auto) respecte a totes les lectores, per coherència directa, per bàsica ètica deontològica. La concurrèn-

cia com a candidat a la candidatura col·lectiva de la CUP el 25-N inhabilitava tota altra opció. La decisió col·lectiva -la personal ja ho veurem- és fàcil. Bufar i fer ampolles per la independència informativa: tenim els nostres principis i no en tenim més, per sort. I els tenim per fer-los servir no en moments fàcils (les paraules que el vent sempre s'endú, sinó en els difícils (els fets concrets on ens realitzem). Per això -respecte, coherència, ètica- va ser tan senzill i complicat alhora. En les tenses relacions entre acció política i movi-

ments socials, hi ha incompatibilitats manifestes i aquesta -ser *can-didat* i alhora militar en el periodisme alternatiu- n'és una. Una entre tantes, evoco ja exili(s). Amb una certesa bàsica: mentre el bo d'en David Bou -som relleu, som equip, som cadència de memòria- estirarà del fil, ens retrobarem en la càlida intempèrie del carrer, allà on vam néixer i créixer, on ens vam reconèixer, on tot acaba i tot reconença. Mil gràcies. Amb el cap, amb el cor, amb el puny. Sou territori alliberat per un temps de vida fora del capitalisme. El millor que mai m'ha passat. Però això us enyoro. Directament.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.
- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscipcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Bou Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Javier Borrás Expressions | Anna Pujol Reig, Mireia Chavarria i Àlex Vila Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafraña CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ I SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

Baix Llobregat: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

El termini per la ILP hipotecària
s'allarga tres mesos | PÀGS. 8 i 9

PxC amaga la cara més ultra
del partit | PÀG. 10

Les llistes tacades de
Convergència i Unió | PÀG. 11

Sentència absolutòria pels
'4 de Mallorca' | PÀG. 12

BARCELONA · MÉS DE 1.200 PERSONES ES MANIFESTEN CONTRA EL DESALLOTJAMENT DEL CENTRE SOCIAL SANTSENC

Can Vies fa una demostració de força mentre es reobre l'Ateneu Flor de Maig

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

davant el cinquè intent de desallotjament i després de quinze anys d'història, Can Vies va fer una demostració de força al carrer. Més de 1.200 persones de procedència molt diversa i que dibuixaven un ampli ventall de lluites i entitats socials van caminar durant dues hores pels barris de Sants, la Bordeta i Hostafrancs darrere una pancarta on es llegia *No passaran*. Poca estona després de finalitzar la marxa a Sants, va arribar la notícia de la recuperació de l'Ateneu Flor de Maig del Poblenou. Més de 200 veïnes van reobrir l'edifici cinc mesos després que l'Ajuntament convergent forçés el seu tancament per impagament del lloguer.

Paella popular a l'Ateneu Flor de Maig del barri barceloní del Poblenou el diumenge 21 d'octubre

Patata calenta pel regidor santsenc

A la plaça de Sants i des d'una improvisada megafonia cantaven: "Som de Can Vies, som gent del barri i d'aquí Sants no ens mouran, no ens mouran mai mai, ni convergents ni socialistes, no ens podran desallotjar". Els anteriors regidors del districte de Sants-Montjuïc, Pere Alcover i Imma Moraleda (PSC), ja van intentar expulsar -sense èxit- les entitats que, des de 1997, donen vida a l'edifici propietat de TMB. Ara, és el regidor Jordi Martí (CiU) qui haurà de decidir si es fa enrere en la intenció de desallotjar l'immoble.

L'Habitatge 18-N, Can Batlló i l'Encoberta

Al ritme dels timbals, la marxa va desfilat fins al barri de la Bordeta, amb la participació de les colles castelleres, bastonera i de diables. Davant de Can Batlló, un espai recuperat de l'abandó pel veïnat ara fa més d'un any, es va fer la primera parada per mostrar "el lligam i la força que sumen tots els espais autogestionats del barri". La ruta va continuar fins arribar a l'Habitatge 18-N, que va ser ocupat l'any passat per famílies i persones amb dificultats d'ac-

cés a l'habitatge. Poc després, va ser desallotjat per la força i, a hores d'ara, continua buit. Un cas similar al de l'Encoberta, una finca propietat d'un banc portuguès ubicada a la carretera de Sants i habitada durant mesos, fins que va ser desallotjada i tapiada. Per últim i després d'empastifar amb adhesius les vidrieres de la seu de CiU situada al mercat d'Hostafrancs, a les portes de la seu del districte i enmig d'una forta ovació, es va fer la crema simbòlica de tres ninots que representaven Xavier Trias, el regidor Jordi Martí i el

gerent de TMB. Era una manera de "mostrar el rebuig a la classe política, que viu d'esquenes al que passa a Sants". La mobilització es va desconvocar a la plaça on hi havia l'històric Centre Social Okupat Hamsa, desallotjat fa vuit anys. Ara hauran d'esperar a saber si TMB demana l'execució del desallotjament o no.

Reobertura sorpresa al Poblenou

Pocs minuts després de la manifestació de Sants, va arribar la sorpresa des del Poblenou, on més de dues-centes persones convocades

per la Plataforma Recuperem la Flor de Maig van reobrir la seu d'aquest antic ateneu, al carrer Doctor Trueta 195. El mes de maig, de manera inesperada, l'Ajuntament de Barcelona va rescindir el contracte que mantenia amb la propietat de l'edifici. Aquest contracte era vigent des de l'any 1979, quan el consistori es va comprometre a retornar l'ús social a través d'una titularitat pública. Tanmateix, argumentant que en aquell moment no disposava de prou fons per fer la compra, van optar per una opció de lloguer amb la propietat. En el moment de rescindir el contracte, van descobrir que l'Ajuntament estava pagant un lloguer de 3.570 euros mensuals, quan l'any 1979 havien pactat un lloguer de 150 euros. Aquesta decisió va ser fortament qüestionada pel veïnat i nombroses associacions i també el fet que s'hagués estat pagant un lloguer tan elevat i no s'haguessin fet els passos pertinents, "tal com s'havien compromès a fer tots els partits de govern del consistori", per obtenir la titularitat pública. Malgrat les primeres hores de cautela, l'assemblea del Flor de Maig ha obert portes i no creu que l'Ajuntament insti a fer efectiu el desallotjament, tot i que la titularitat encara és propietat compartida de set hereus de la família Aguilar i de l'empresa immobiliària Immobles Òptims XXI SL, segons informa el portal Poblenou.org.

ALBERT MASIAS

, així està el pati

HABITATGE · LA MESA DEL CONGRÉS AUTORITZA UNA PRÒRROGA FINS AL 25 DE GENER

La ILP hipotecària supera les 500.000

El suport a la Iniciativa Legislativa Popular hipotecària no para de créixer. I ho podrà fer durant tres mesos més perquè la Mesa del Congrés ha autoritzat una pròrroga. Calen mig milió de signatures a tot l'Estat espanyol per avalar la proposta i els recomptes provisionals indiquen un èxit amb majúscules. Amb l'entrega prevista abans de finals d'octubre, superaran les 500.000 firmes. La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) percep que encara hi ha molt suport potencial, gent que vol signar i entitats que tot just comencen a recollir signatures. Ara, tenen l'oportunitat de fer-ho fins el 25 de gener. La iniciativa està generant una cadena de solidaritat molt àmplia. Diverses organitzacions socials i sindicals i persones a títol individual dediquen part del seu temps a explicar les fites de la ILP a la gent del carrer: dació en pagament amb efectes retroactius, moratòria en els desnonaments i reconversió de les hipoteques que no es poden pagar en pisos de lloguer social. Mentre recullen plecs de signatures, van teixint una xarxa àmplia i diversa arreu de l'Estat espanyol.

Gemma Garcia
redaccio@setmanaridirecta.info

La tramitació de la ILP no ha estat fàcil. La PAH, l'Observatori DESC, la Taula del Tercer Sector, la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya (CONFAVC), la UGT i CCOO de Catalunya han esquivat un camí d'entrebancs i dilatacions. Durant el març i el setembre de 2011, la ILP va estar bloquejada a la Mesa del Congrés. Després, tot i que el còmput dels nous mesos per recollir signatures s'iniciava el 6 de febrer, no van rebre els plecs validats fins al 17 d'abril. També són conscients que la proposta no té el camí aplanat tan bon punt entri a la cambra baixa. Quan hi va entrar, el febrer de 2011, a través del grup mixt ICV-IU-ERC, el tàndem PSOE-PP va votar en contra. La membre de la PAH

Ada Colau reconeix que "el tràmit ordinari és més aviat difícil pel gran poder d'influència de les entitats financeres".

Fins ara, les entitats promotores han registrat 400.000 signatures ciutadanes (260.000 recollides

"La campanya de la ILP ens ha permès articular-nos a tot el territori i teixir més aliances"

per la PAH) i, durant el mes d'octubre, superaran el mig milió. "Hauran de ser realment molt arrogants per menysprear-ho i ignorar-ho", conclou Colau. Al marge de si se superarà o no el debat al Congrés,

Recollida de signatures a Badalona el 9 d'octubre

la ILP té molta importància com a procés col·lectiu: "Ens ha permès articular-nos a tot el territori, teixir més aliances i debatre permanentment al carrer". Era un gran repte organitzatiu i s'ha traduït en una participació massiva de les més de 60 plataformes de tot l'Estat, organitzacions sindicals, veïnals, assemblees del 15-M i altres. La PAH ha aturat prop de 450 desnonaments, s'han dictat sentències judicials favorables a la dació

en pagament i més de 300 ajuntaments han donat suport a la moció. Segons Colau, "el govern s'està quedant sol en la defensa dels interessos dels bancs".

El problemàtica hipotecària és molt transversal. Lleida pateix un degoteig de vuit desnonaments diaris i la PAH aglutina més de 100 persones. La recollida de signatures, segons Eduard Baches, ha impulsat la plataforma: "Molta gent hi ha arribat a partir del con-

tacte amb la ILP". Fa pocs dies, les parròquies de Lleida es van sumar a la recollida de signatures. Al País Valencià, per exemple, el Consell Nacional d'Intersindical Valenciana va fer explícit el seu suport a la iniciativa. A Osona, calculen que, fins ara, han recollit prop de 10.000 firmes i, a Sabadell (Vallès Occidental), 15.000. Amb les dades de la ciutat vallesana sobre la taula, Vicente Palomo, que espera la data de subhasta del seu pis, és op-

"He recollit més de 3.000 signatures"

ÁLVARO GARCIA 27 ANYS SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

LUÍS TATO

Va participar a la ILP per legalitzar l'emissió de TV3 al País Valencià i ara s'ha encarregat de recollir signatures per a la ILP hipotecària. Va conèixer la iniciativa al carrer, va signar i, des del mes de juny, s'hi ha abocat: "He recollit més de 3.000 signatures. Sempre que puc, m'hi poso una o dues hores". Per Álvaro Garcia, la ILP és l'únic mecanisme de què disposem actualment per modificar una llei injusta.

"Aprofitem el mercat dels dimarts"

IDOIA LANDA 38 ANYS PALAMÓS (BAIX EMPORDÀ)

L'abril de 2012, en Pere Crosa va demanar suport al moviment de les indignades de Palamós per evitar un desnonament. El 15-M es va posar en contacte amb la PAH de Girona. Idioia Landa, com a membre del moviment d'indignades, dona un cop de mà en la recollida de signatures per a la ILP: "Aprofitem l'afluència de gent al mercat de Palamós cada dimarts per recollir signatures". Idioia creu que "la PAH és un grup d'ajuda mútua i d'autoorganització imprescindible".

signatures a tres mesos del lliurament

MIREIA SALGADO

baula, s'han de debatre al Congrés espanyol. Per l'advocat Jaume Asens, a la pràctica, la ILP "és una autèntica carrera de fons plena d'obstacles. S'han de superar molts tràmits en un període breu de temps i s'ha de disposar d'un fons inicial de diners important". Els resultats de la iniciativa no són vinculants, per tant, el Congrés la podria rebutjar.

"No es pot donar per descomptat que la majoria electoral coincideixi amb la majoria social". Per aquesta raó, segons Asens, les ILP "són una eina de correcció important" i, a vegades, "de forta impugació a les decisions adoptades, que reflecteixen la creixent desafecció respecte la cultura con-

Segons Ada Colau, "el govern s'està quedant sol en la defensa dels interessos dels bancs"

sensual dels partits majoritaris". Passi el que passi, l'entrega de les signatures al Congrés marcarà un punt d'inflexió perquè la PAH haurà esgotat totes les vies. Ada Colau adverteix que, si el govern no respon, "estarà legitimant que el moviment pugui el to de les protestes".

timista: "Superarem el topall mínim de 500.000 a tot l'Estat". Moltes persones coincideixen a percebre la plataforma com un espai de suport emocional, d'empoderament i de superació del sentiment de culpa i fracàs personal a través del compartir col·lectiu.

Cursa d'obstacles

La no admissió i la caducitat ja són un crivell per a moltes iniciatives populars. Quan superen la primera

DADES

47.934
DESNONAMENTS

526

AL DIA

a l'Estat espanyol

SEGON TRIMESTRE 2012

349.438

EXECUCIONS HIPOTECÀRIES

a l'Estat espanyol

ENTRE 2007 I 2011

71.362

DESNONAMENTS

als Països Catalans

ENTRE 2008 I 2011

Més de

80.000

HABITATGES NOUS I BUITS

a Catalunya

Més de

300

AJUNTAMENTS

aproven la moció de la dació

450

DESNONAMENTS ATURATS

a l'Estat espanyol

Dades del Consell General del Poder Judicial i de la PAH

INFORME DE L'ONU SOBRE LA FINANCERITZACIÓ

L'ONU ataca la política d'habitatge de l'Estat espanyol

Gemma Garcia

redaccio@setmanaridirecta.info

"L'habitatge no és un producte financer, no és una mercaderia. L'habitatge és un dret humà. És una ubicació que permet a una família l'úsdefruit dels seus altres drets". En aquests termes es va expressar la relatora de les Nacions Unides pel Dret a l'Habitatge Raquel Rolnik quan va ser a Barcelona convidada per l'Observatori DESC. Set mesos després, ha publicat l'informe sobre l'impacte de la financiarització de l'habitatge, que critica durament la política de l'Estat espanyol en la matèria.

"El paradigma que considerava la propietat de l'habitatge com la forma de tinença més segura ha resultat ser fals, ja que un dels principals resultats de les crisis recents ha estat l'augment de les execucions hipotecàries". L'informe no tan sols sentència que prioritzar la propietat ha estat un fracàs, sinó que ho exemplifica amb el cas de l'Estat espanyol: "S'han executat més de 350.000 hipoteques des de 2007". El finançament de l'habitatge basat en el mercat, assenyalava l'informe, ha fomentat la bombolla immobiliària: a l'Estat

espanyol, els preus es van disparar un 149% entre 1997 i 2004. L'informe reclama als estats alternatius a les polítiques basades en el crèdit privat i la propietat. I per garantir-les, exigeix "marcs jurídics i institucionals".

La PAH és conscient que l'actual ILP que pretén evitar les principals conseqüències de l'actual règim de propietat no resol la problemàtica de l'habitatge. Ada Colau, membre de la plataforma, assegura que el lloguer és l'altra cara del problema de la hipoteca: "Molta gent s'ha hipotecat perquè el lloguer està absolutament desprotegit a l'Estat espanyol". Tot i així, el govern del Partit Popular es mou en sentit contrari al de garantir alternatives a la propietat.

La reforma del lloguer, aprovada pel consell de ministres l'agost passat, permetria reduir els anys de contracte de lloguer de cinc a tres anys i agilitzar encara més els desnonaments per impagament. Fins ara, per desallotjar una persona llogatera que s'endarrerís en el pagament, calia recórrer a la via jurisdiccional i obtenir una sentència. Amb la nova llei, es podria desnonar la gent en tan sols deu dies. El projecte de llei està en tràmit i s'haurà d'aprovar per la via parlamentària.

"La gent fa cua per signar"

RODRIGO ARROYO 68 ANYS BARCELONA (BARCELONA)

LUÍS TATO

Una noia de la PAH va arribar a l'assemblea Muntanya del barri del Coll-Vallcarca de Barcelona per presentar la ILP. Des d'aleshores, Rodrigo Arroyo, que està jubilat, pràcticament recull signatures cada dia a la plaça Salvador Allende. Els divendres, munten paradeta davant del mercat del Carmel. "La gent fa cua per signar, se'ns acaben els plec", assegura. Rodrigo no coneix gent directament afectada per la hipoteca, però ho té clar: "Cal canviar la llei, ningú no m'ha de convèncer".

"Davant el context social del barri, vam donar suport a la ILP"

ASSUMPTA ORDEIG 42 ANYS VIC (OSONA)

PEP COMERES

Al barri del Remei, hi viuen gran part de les persones nouvingudes de Vic, que van ser les primeres afectades per la hipoteca. Davant del "context social del barri", des de l'AAVV del Remei "vam decidir donar suport a la ILP", explica Assumpta Ordeig. Recorda que, quan van començar a recollir signatures, havien de dirigir-se a la gent i explicar la iniciativa, però, ara, les persones vénen directament a signar. Tot i que Assumpta no es refia de la classe política, creu que haurà de prendre alguna mesura. "Estem parlant de molta pobresa i molta gent al carrer", senyala.

, així està el pati

BARCELONA · L'ESTRATÈGIA DE PLATAFORMA PER CATALUNYA PER ENTRAR AL PARLAMENT EL 25-N

PxC premia les sortides de to dels seus regidors però amaga les conductes feixistes

Bertran Cazorla
redaccio@setmanaridirecta.info

Càstig al feixisme descarcat, premi al populisme xenòfob: aquesta és l'estratègia de Plataforma per Catalunya (PxC) de cara a les eleccions del 25-N. Amb la seva candidatura per Barcelona, Anglada intentarà tornar a fer el salt, fins ara fracassat, al món supramunicipal. El 2010, es va quedar a les portes després d'una campanya electoral durant la qual Unitat Contra el Feixisme i el Racisme (UCFR) va recordar els seus escàndols més sonats. "Aquesta vegada, les llistes, les hem fet antipopulisme d'UCFR", sosté el secretari d'organització del partit, David Parada. Així doncs, la llista amaga la cara més ultra del partit però, en canvi, premia algunes de les fanfarronades xenòfobes dels seus membres que li han permès obrir-se pas en el món municipal. Les sortides de to populistes o el personalisme d'Anglada són alguns dels ingredients bàsics de la candidatura.

Amagar la cara ultra

Un exemple del càstig de PxC als regidors que han dissimulat menys les seves simpaties feixistes és l'absència, entre els vint primers llocs de la llista, dels regidors de l'Hospitalet, la segona ciutat de Catalunya i la més gran on PxC té representació al consistori i un graner de vots que determinarà l'entrada o no de la formació al Parlament. La ciutat no-

La llista de PxC per les autònòmiques amaga la cara més ultra del partit

més és representada pel secretari d'organització del partit a la ciutat, Lluís Corominas, que ocupa un discret setzè lloc. En canvi, no hi apareixen el portaveu a l'Ajuntament David Ordóñez (un antic skin que va ser detingut el 1999) i l'altre regidor en aquest consistori, Alberto Sánchez, fundador del casal neofeixista Tramuntana al Clot, que ha destacat per haver celebrat la victòria de la selecció espanyola a l'Eurocopa amb simbologia neonazi.

El cap de llista de PxC, Josep Anglada, durant un acte a la plaça Sant Jaume de Barcelona l'octubre de 2011

Sortides de to xenòfobes

La llista de PxC sí que incorpora, al novè lloc, la regidora de Sant Adrià de Besòs Menchu Martí. De tots els noms tacats per sortides de to xenòfobes, Martí és la que ha arribat més lluny. La regidora va ser sancionada pels Mossos per incitar a l'odi al futbol, juntament amb altres electes i militants de PxC, el novembre de 2011, aprofitant un partit de Copa del Rei que va enfrontar l'Hospitalet contra el Barça a Bellvitge. Una vintena de persones de la graderia, entre elles Martí, es van disfressar amb un burca i van proclamar consignes islamòfobes fins que van ser expulsades del camp per la policia.

El número 19 l'ocupa el regidor manresà Albert Pericàs, que ha destacat per fer declaracions xenòfobes al Facebook. Per exemple, l'octubre de 2011, va fer mofa de la mort del ciutadà marroquí Mustapha el Marrakchi en circumstàncies opaques mentre estava sota

custòdia policial comentant que el decés suposava "una despesa menys per a l'erari públic". Pericàs també va usar el seu Facebook per titllar de "tontos" els manifestants que van protestar per l'agressió

Al capdamunt de la candidatura, trobem els personatges més afins al cabdill del partit

que va perpetrar un grup criminal neonazi contra uns menors a les portes de la discoteca Stroika de Manresa el març d'enguany.

El dissetè lloc de la llista és pel regidor a les Franqueses del Vallès Josep Badia, l'únic electe d'aquell consistori que, el juliol de 2011, no va votar a favor d'una moció aprovada amb el suport de la resta de grups per condemnar la massacre que el

terrorista ultradretà Anders Brevik acabava de perpetrar a Noruega.

El número 11 és el president de les joventuts de PxC, Francesc Gesa, que ha protagonitzat una sortida de to al seu bloc, on compara "els immigrants musulmans, sudaques, xinesos, de l'est i africans" amb espècies animals invasores com el cranc de riu americà i els titlla d'"espècies amb organitzacions resistents, que molts cops actuen delictivament i que han colonitzat les zones on viuen". "Americans del nord, suecs, australians, inuits o japonesos són immigrants d'una altra classe", puntualitza.

Anglada, l'agressor reinicent que vol ser diputat

Al capdamunt de la candidatura, trobem els personatges més afins al cabdill del partit. Anglada, número u, és seguit pel secretari general de PxC i regidor a Igualada, Robert Hernando, el secretari d'organització i regidor a Sant Boi,

David Parada, i la regidora a Vic Marta Riera, l'ombra inseparable i callada d'Anglada. Hernando, l'enèsima mà dreta d'Anglada (molts dels seus predecessors, com el ceriverí Mateu Figuerola o el santjustenc Pablo Barranco, han acabat abandonant el partit entre crítiques al seu president), va creuar denúncies als Mossos amb un militant de Reagrupament després d'una baralla en una discoteca igualadina. Anglada va ser condemnat, el 2008, per haver-ne protagonitzat una altra la nit de cap d'any a Gurb. L'home que va impulsar PxC després que Blas Piñar l'expulsés del seu partit, el 1992, acusant-lo de robar diners també està condemnat per haver pegat un altre jove que li va dir "fatxa" l'octubre de 2009 a la plaça major de Vic. Fins i tot el seu fill el va acusar de maltractaments en l'àmbit familiar fa un any, però, després, va retirar la denúncia i el que ara és candidat a la presidència de la Generalitat va ser absolt.

ROBERT BONET

CATALUNYA · REPASSEM LA VINCULACIÓ A PRESUMPTES TRAMES CORRUPTES D'ORIOI PUJOL, XAVIER CRESPO I ANTONI FERNÀNDEZ TEIXIDÓ

La presència de polítics investigats per corrupció taca la llista de CiU pel 25-N

La jutgessa instructora assegura que hi ha "indicis racionals" que Oriol Pujol forma part de l'estructura del 'cas Campeón'

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Convergència i Unió ha presentat les llistes a les eleccions del Parlament del 25 de novembre abans que ningú. Toca fer llistes i donar una imatge de continuïtat -amb unes llistes plenes de consellers del govern que queda enrere- i sobretot de frescor i rejuveniment. Cap dels tres caps de llista de Tarragona, Lleida i Girona no arriba als 40 anys d'edat. El de Tarragona és Albert Batet, alcalde de Valls, de només 33 anys. El de Lleida és Albert Batalla, alcalde de La Seu d'Urgell, amb només 35 anys. I el de Girona és Santi Vila, alcalde de Figueres, amb 39 anys. Tanmateix, tot i l'intent de col·locar cares joves al capdavant de les llistes, hi trobem força consellers del *govern dels millors* -a l'*Estirant del Fil* de la DIRECTA 290 en vam repassar l'herència- i també candidats relacionats amb presumptes casos de corrupció. Repassem tres casos destacats: el d'Oriol Pujol, número 3 per Barce-

lona; el de Xavier Crespo, número 4 per Girona, i el d'Antoni Fernàndez Teixidó, número 18 per Barcelona.

Oriol Pujol i les concessions d'ITV

El primer és Oriol Pujol, secretari general de CDC i fill de l'expressident Jordi Pujol. El número 3 per Barcelona està investigat pel *cas Campeón*, una trama de presumpta concessió de subvencions o adjudicacions irregulars a canvi de comissions a càrrecs públics. Al sumari de la causa, se'l considera "col·laborador necessari" i la jutgessa instructora assegura que hi ha "indicis racionals" que Pujol forma part de l'estructura, ja que seria qui s'encarregaria, a Catalunya, de fer els "moviments oportuns" per "beneficiar" els projectes empresarials. Segons el sumari, Oriol Pujol seria el contacte polític de Sergi Alsina i Sergio Pastor, dos empresaris imputats a la trama que es refereixen a ell com a *Zumosol*. Aquests haurien pagat comissions a Pujol a través del també convergent Josep Tous i de la seva dona Anna Vidal Maragall. I a can-

vi, Pujol hauria col·locat el mateix de Seguretat Industrial perquè anul·lessin un concurs públic d'estacions d'ITV que havia signat el govern tripartit. Per aconseguir

Segons el sumari, Oriol Pujol seria el contacte polític de Sergi Alsina i Sergio Pastor a la trama de les ITV

l'anul·lació, també hauria comminat Ricard Puignou a presentar un recurs als tribunals. Un recurs que va prosperar i després del qual Pujol va trucar l'empresari Alsina: "A Ricard li han donat les cautelars, anul·len el concurs". Segons la investigació judicial, el presumpte negoci no acabaria aquí: els bene-

ficis que els empresaris (Alsina, Tous i Isidre Masanes al capdavant de les estacions d'ITV -si no haguessin estat detinguts abans- volien destinar al negoci de l'eficiència energètica, fent obligatòries les inspeccions a les llars a través d'esmenes que, segons es desprèn de les intercepcions telefòniques a Josep Tous, negociaria Josep Sánchez Llibre, diputat per CiU al Congrés de Diputats.

Xavier Crespo hauria desviat 2,4 milions d'euros

El número 4 per Girona és l'exalcalde de Lloret de Mar, Xavier Crespo. Segons un informe de la Sindicatura de Comptes de 2006, Crespo va utilitzar el seu càrrec de gerent al capdavant de l'empresa pública Centres Mèdics Selva Maresme per assignar-se sobresous i dietes irregulars. L'informe va veure la llum de la mà de la revista *Cafèamblet* després que el Tribunal de Comptes li donés carpetada amb els vots dels síndics proposats per CiU, PSC, ERC i PP. L'informe explica que Crespo i la seva successora al càr-

rec, Carme Aragonès (regidora de Benestar Social a Pineda de Mar pel PSC), van desviar 2,4 milions d'euros per pagar sobresous, dietes irregulars, comissions a hotels, viatges, restaurants o despeses personals. Entre aquestes últimes, 7.424 euros per pagar les quotes que Crespo i la seva dona pagaven al Col·legi de Metges, l'Agrupació de Ciències Mèdiques de Girona o el Club de Hockey de Lloret. L'informe també destapa que Crespo va continuar cobrant irregularment de l'empresa quan va assumir l'alcaldia l'any 2003: entre d'altres, 31.682 euros per "honoraris mèdics" i 11.564 euros més per la venda de la cartera de clients de la seva consulta privada a l'empresa pública.

Antoni Fernàndez Teixidó i la màfia georgiana

El diputat històric de CiU i exconseller d'Indústria Fernàndez Teixidó -número 18 per Barcelona- va subscriure un contracte, el gener de 2005, amb Malchas Tetraschvili, presumpte cap de la màfia georgiana a l'Estat espanyol segons el sumari contra la màfia georgiana instruït a l'Audiència Nacional espanyola. Al contracte, signat a través de l'empresa de la seva esposa, CETEB, hi figurava com a consultor i assessor fiscal i financer, per desenvolupar inversions i activitats empresarials del presumpte mafiós,

Xavier Crespo hauria utilitzat el seu càrrec per assignar-se sobresous i dietes irregulars

propietari de l'empresa Grupo Accionarial MT, a canvi d'una mensualitat de 8.333 euros bruts. La relació anava més enllà de l'àmbit professional, tal com demostra una carta signada del puny i lletra del diputat català on es dirigia a Tetraschvili agraint-li una vetllada que van passar junts. Segons les investigacions, aquesta carta era un salcondit perquè el georgià mostrés les seves influències davant les autoritats i l'empresariat.

, així està el pati

MALLORCA • ELS QUATRE JOVES INDEPENDENTISTES DETINGUTS DESPRÉS DE LA DIADA DE MALLORCA DE L'ANY 2010 HAN ESTAT ABSOLTS

“No oblidarem el paper que han jugat certs mitjans i periodistes”

“No s'ha acreditat de manera fefaent”, “qui resol té seriosos dubtes de com succeïren els fets”, “la versió dels policies no coincideix amb la dels testimonis ni amb allò visualitzat als vídeos”. Aquestes i altres fórmules marquen a foc la sentència absoluta dels quatre independentistes que foren acusats pels aldarulls esdevinguts a la manifestació de la Diada de Mallorca el mes de desembre de 2010, en el marc de la qual es produïren la crema d'una bandera monàrquica espanyola i dures càrregues policials. Els quatre joves, David i Guillem –ambdós militants de l'organització Endavant-OSAN– i Silvia i Robert –activistes de l'Esquerra independentista– van ser detinguts el gener de 2011 acusats d'haver comès diversos delictes durant la seua participació en la marxa reivindicativa: col·laboració en l'ultratge a la bandera espanyola, delictes d'atemptat, delictes de lesions i falta de lesions. Després d'haver estat interrogats, el fiscal resolgué demanar tres anys de presó per un dels joves (G.C.) i dos per als tres restants (D. P i S. M.), a més de multes que ascendien a 13.000 €. La defensa, per contra, demanava la lliure absolució. El judici es va celebrar el mes de juny i, fa escassos dies, va arribar la resolució, de mans de la jutgesa Magdalena Ferrer, que començava amb les paraules més esperades pels joves: “Haig d'absoldre i absolc...”.

Carolina Ares
redaccio@setmanaridirecta.info

Fa una setmana vareu conèixer la sentència judicial. A la roda de premsa del dia següent, vareu fer una valoració molt contundent: és una victòria política. Per què?

D: Entenem que aquest procés judicial ha estat un atac polític al nostre compromís amb la nostra organització, el nostre moviment i la nostra lluita. Des del primer moment, la nostra resposta va ser política i vam engegar una campanya plena d'actes per donar a conèixer el cas i també la nostra postura. I ara, com no podia ser d'altra manera, la nostra valoració és definitivament política. En aquest àmbit, que no en el personal, considere que hem guanyat. No és una victòria judicial, és una victòria de l'Esquerra independentista i dels moviments populars.

G: Tot aquest procés judicial es desenvolupà amb la col·laboració de la brigada d'informació de la policia; totes sabem que existeix i la feina que fa. I d'una persecució política, finalment, n'ha resultat una derrota política, la seua. Hem guanyat en el seu propi camp de batalla.

Així mateix, coincidíu a afirmar que, tot i que la jutgesa vos ha donat la raó, no oblidareu l'actitud de certs mitjans. Concretament, vos referiu a un article publicat a *El Mundo*, el dia de Balears, on s'especulava sobre el “perfil” polític de vosaltres i on, a més, apareixien fotografies extretes dels vos-

tres comptes de Facebook. Penseu encetar algun procés judicial contra aquest diari?

D: No hem encetat cap procés judicial perquè entenem que, molt sovint, els mitjans són una segona cama dins d'aquest cos que és la repressió. A l'illa, tenim *El Mundo*, que juga el seu paper, en estreta col·laboració amb les forces de seguretat de l'Estat, criminalitzant i estigmatitzant l'EI.

G: Personalment, no ho veig gens clar. Estaríem jugant, com hem dit abans, en camp contrari: la justícia espanyola. No és aquesta la nostra

“Els ha sortit malament, són ells els mentiders i els que han perdut”

tasca política, desmuntar els muntatges d'*El Mundo*, punta de llança de l'espanyolisme a Mallorca. El que volem de veritat és contribuir a crear una societat on els mitjans d'aquest tipus no hi tinguen cabuda. Però no, no oblidarem el paper que ha jugat ni tampoc oblidarem el nom de certs periodistes.

Ara que ha quedat palès que “la cadira que va impactar contra un dels policies venia en direcció contrària a la que es trobava” Guillem Colom, entre d'altres, podeu explicar com heu viscut a nivell personal aquest procés de criminalització per part de les forces de

seguretat de l'Estat i la fiscalia?

D: Hi ha hagut moments difícils i de tensió, en l'àmbit familiar i laboral. Però ens n'hem sortit, fonamentalment, gràcies al suport incondicional dels companys i companyes del moviment polític en el qual militem. Si continuem, és per la força rebuda.

G: Més que viure la criminalització, el problema és vore implicat en un procés judicial. Com a militants de l'EI ja sabem que pretenen criminalitzar-nos, són els nostres antagonistes, és la feina que fan. A nivell més personal, el fet de treballar fora m'ha suposat un desgast: viatges continus, no poder integrar-me del tot en la feina del dia a dia... Tanmateix, consider que individualment ens hem cuidat molt entre els quatre i també ho han fet els familiars i les companyes de militància, sense les quals hagués estat impossible mantenir l'actitud de lluita.

Amb l'actual grau de crispació social, s'estan produint nombrosos casos de detencions massives d'activistes, no només a Mallorca, sinó arreu dels Països Catalans. Creieu que ara la societat és més conscient que abans d'aquests intents de silenciar i desactivar l'esquerra independentista, els moviments socials i altres organitzacions revolucionàries?

D: És una concatenació dels fets. La situació sociopolítica es complica, la vida és més precària i la crispació no és resposta amb més democràcia,

sinó amb més repressió. Aquest cercle viciós que s'ha generat provoca que la gent siga efectivament més conscient de les mobilitzacions i de la manera d'aturar-les per part de l'Estat. Com a activistes, hem de ser capaços d'adaptar-nos a aquesta nova realitat amb responsabilitat. Tanmateix i per desgràcia, la repressió, tot i ser més visible, sovint és maquillada pels mitjans de comunicació.

“No hem hipotecat ni un segon la nostra feina política, que és allò que volem fer, allò en què creiem”

G: Sens dubte. El problema –que com a militants hem de superar– és que, en trobar-nos molt a prop de la lluita, no en som del tot conscients, però, si ens allunyem una mica i mirem la capacitat que tenien els moviments populars fa uns anys, vorem que –realment– aquesta ha augmentat considerablement. Ha crescut la conflictitat social i, de manera paral·lela, creixen les organitzacions combatives. Un cas com el nostre pretenia ser un toc d'atenció a un dels moviments més potents que hi ha ara mateix a Mallorca, l'Esquerra Independentista.

Però n'hem sortit reforçats.

Què els diríeu a les moltes altres persones que es troben en la mateixa situació?

D: Els donaria ànims i els diria que se n'acabaran sortint, que només és un parèntesi. Desitgem que obtinguin l'absolució i la llibertat.

G: Tant a nivell personal com col·lectiu, han de comprendre que són allà per intentar canviar la història. Les lluites ens precedeixen i nosaltres continuem amb aquests combats obrers i socials, no només aquí, sinó arreu del món. Ens trobem enmig d'un procés històric i hem d'entendre que som agents de canvi. I dir-los que estarem per ells i elles i lluitarem perquè no els robin ni un segon de la seua vida.

Avui la sentència, quina és l'actitud a partir de demà?

G: La mateixa que quan ens detingueren. Tot i que no hi estàvem acostumats, amb el suport de les companyes, vam fer una roda de premsa donant la cara i afirmant que continuaríem lluitant. No hem hipotecat ni un segon la nostra feina política, que és allò que volem fer, allò en què creiem. Aquest cas repressiu els ha sortit malament, són ells els mentiders i els que han perdut. És una victòria petita, però simptomàtica.

D: Seguir lluitant com hem fet fins ara i començar a preparar-nos per les onades de repressió que, previsiblement, patirem arreu dels Països Catalans.

MIRALLS
Pat Rice
"Els bascos
tenen ple dret a
l'autodeterminació"
pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS
Criades per cooperar
pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrua 124

DIRECTA 291

24 d'octubre de 2012

IL·LUSTRACIÓ:
Contra

A FONTS | PER UNA INTERVENCIÓ SOCIAL SITUADA I RESPONSABLE

Travessies de descolonització

Quin rol ocupa la intervenció social en la nostra societat? Quins perills comporten els projectes d'intervenció desenvolupats tant des de les organitzacions no governamentals com des dels serveis socials de l'administració pública? Com es pot fugir de l'assistencialisme i el paternalisme, com podem 'descolonitzar' la intervenció social? En primera persona, des de la seva pròpia experiència com a professional del sector, l'autora intenta contestar aquestes preguntes i aportar propostes alternatives d'intervenció, tot donant continuïtat a les reflexions del Congrés Internacional Feminisme i Migració: Intervenció Social i Acció Política, organitzat el febrer de 2012 a Barcelona pel Grup Fractalitats en Investigació Crítica de la Universitat Autònoma de Barcelona i l'associació Ningún Lugar.

Desiré Rodrigo García
afons@setmanaridirecta.info

"Li dono la meua pròpia versió, impròpia i carregada d'accent" **Joana Russ**

Als 29 anys, vaig descobrir que sóc blanca. I no només això, sinó que el meu llenguatge, el meu sistema de pensament i d'estratègies pedagògiques no eren els més adequats per adreçar-me a una classe de quinze joves d'entre onze i dotze anys, amb procedències culturals diverses, amb estructures de parentiu més diverses encara i amb nivells acadèmics que feien que gairebé els poguéssim ajuntar en grups de dues o tres persones. També em va sobtar que una part d'aquest jovent, que estava en aquella aula assenyalat com a inapropiat (per nivell acadèmic, [des]estructura familiar, baix coneixement de la llengua catalana, poca socialització, etc.), assimilava i reproduïa els discursos que el marcaven com l'*altre* i els utilitzava per reforçar les mateixes jerarquies de poder, exclusió i desigualtat. Per exemple, s'insultaven a base d'ofenses racistes, masclistes i heteronormatives, utilitzant les seves adscripcions culturals (no catalana / no espanyola), la feminitat o l'homosexualitat com a pejoratives i en desigualtat respecte a una posició de subjecte masculí, blanc i heterosexual. Des d'aquesta experiència de la *diferència* en una aula d'una escola de primà-

ria del barri de Collblanc-La Torrassa de l'Hospitalet de Llobregat, la *diferència* s'ha convertit en una qüestió central de la meua tasca com a professional de l'àmbit social.

Abans d'aquella vivència, la *diferència* havia estat un tema fonamental de les meves lectures feministes, postestructuralistes, *queers* i postcoloniales, dels mons possibles de les novel·les de ciència ficció, de les *performances* fetes amb Post Op i Corpus Delecti, però no de la meua feina com a professional assalariada en una organització del tercer sector. En passar per aquella aula, vaig sentir que la diferència, de la qual havia fet el meu estàndard epistemològic i polític, no era més que un dispositiu retòric, un adjectiu absent de significat entre homogenis. Segons Deleuze i Guattari (*¿Qué es la filosofía?*, Anagrama, 2009), la definició del problema constitueix la condició de possibilitat per trobar-ne la solució. En el meu cas, aquella bufetada de diferència encarnada em va obligar a reformular el que jo entenia com a intervenció social (i a fer-ho novament en cada situació). Vaig posar a conversar les lectures teòriques i les fantàstiques, les accions com a activista i els projectes socials per configurar un nou mapa conceptual i metodològic amb el qual poder desenvolupar una intervenció social que articulés les diferències per crear noves formes d'habilitat col·lectiva i de convivència.

“Cada òrgan dels sentits és una amenaça per a la seva pròpia capacitat” **Zhuangzi**

Aquella aula de l'Hospitalet de Llobregat em va fer visibles els límits (també les possibilitats) i les implicacions polítiques de la nostra tasca com a professionals de l'àmbit social. Què definim com a problema social, quines persones estan legitimades per produir aquest coneixement, quines estratègies i metodologies, quins resultats s'extreuen d'aquestes accions... Cada intervenció posa en funcionament un conjunt de pràctiques relacionals i organitzatives en un espai travessat per vectors variables de poder.

La majoria dels projectes d'intervenció social desenvolupats des de les organitzacions no governamentals i des dels serveis de l'administració pública es porten a terme mitjançant un model d'intervenció dissenyat per aconseguir més igualtat, drets socials o una millora de les condicions de vida per a la persona, el col·lectiu o el territori sobre el qual recau la intervenció. Generalment, la intervenció és dissenyada i aplicada per una persona experta (professional o voluntària). En aquest model d'intervenció, el coneixement és producte d'una observació empírica directa, que permet analitzar les condicions socials causants del malestar de la persona, el col·lectiu o el territori i dissenyar el pla de treball per solucionar-les.

Sota una retòrica d'objectivitat científica, aquest model emmascara unes relacions de poder/saber en què les persones expertes defineixen els paràmetres de les condicions de vida correctes i acceptables. La persona, el col·lectiu o el territori sobre el qual recau la intervenció no té possibilitats ni de participar en la definició de la problemàtica que l'afecta ni de renegociar els paràmetres del paradigma de desenvolupament que li imposen.

Prenem per cas els programes d'inserció laboral adreçats a dones immigrades extracomunitàries. La majoria d'aquests programes (tant públics com privats) parteixen d'una concepció de la dona immigrada construïda en oposició a la dona occidental (que és considerada el model de dona normalitzat i desitjat). Des de visions paternalistes, redemptores o culturalistes, es plantegen una sèrie de propostes de formació i d'inserció laboral que reforcen els imaginaris de gènere de la societat receptora. S'intervé amb les dones d'altres procedències culturals sense tenir en compte altres aspectes de la seva vida, com el sistema familiar o les creences religioses, i sense conèixer el sistema de gènere dels seus països d'origen. Des d'aquesta perspectiva, les intervencions que es desenvolupen provoquen una *inclusió perversa*, que reproduceix la desigualtat de gènere (formacions i propostes d'inserció laboral segons uns paràmetres de divisió

sexual del treball) i la desigualtat legal (no es poden donar serveis a dones en situació irregular) i perpetua la situació de vulnerabilitat de les dones a qui es vol ajudar.

Contràriament a aquest model d'intervenció tancat i dirigit, estan proliferant altres tipologies d'intervenció, amb l'objectiu de desenvolupar una acció políticament responsable. Aquestes metodologies beuen de l'epistemologia feminista, de la sociologia del coneixement i de les teories socioconstruccionistes per dissenyar una intervenció a partir de polítiques espacials, relacionals i creatives.

Normalment, la persona, el col·lectiu o el territori sobre la qual recau la intervenció no té la possibilitat de participar en la definició de la problemàtica que l'afecta

En aquests altres models alternatius d'intervenció, l'anàlisi de la realitat es fa a partir d'una producció conjunta del coneixement, elaborat mitjançant l'intercanvi de punts de vista, experiències, habilitats i sabers de les persones, els col·lectius, les entitats i les institucions implicades en la situació concreta sobre la qual es treballa. Aquesta heterogeneïtat obre un espai de diàleg, on es posen a conversar les diferències per negociar un marc comú de significats i referències. Aquest procés pot generar grans dosis de conflicte (visions oposades, relacions de po-

der...), però, a la vegada, potencia una articulació del coneixement més o menys horitzontal i la creació d'aliances temporals per una transformació compartida i creativa.

Els diferents models d'intervenció social es podrien comparar amb viatjar o fer turisme. La professional de la intervenció pot vendre, des del seu despatx, un paquet turístic que ofereix l'experiència de vacances amb un *tot inclòs*, o bé pot oferir una experiència de viatge sense patrons predeterminats, deixant espai per a l'experimentació i l'espontaneïtat. En aquest segon cas, es defineix un punt de partida, però no el punt d'arribada.

“Amb els somnis comença la responsabilitat” **Joana Russ**

El context contemporani, marcat per una crisi econòmica globalitzada i una nova conjuntura política, situa les polítiques socials al centre de l'huracà. Això fa que sigui urgent pensar el paper dels equips professionals de l'àmbit social en termes tècnics, però també polítics.

Per una banda, la crisi financera està servint com a excusa per radicalitzar el sistema econòmic neoliberal. Es retalla la despesa social, cosa que afecta drets socials com l'educació i la sanitat, que pensàvem que eren inqüestionables. Es redueixen les prestacions socials en un moment en què la taxa d'atur, les retallades directes i indirectes del salari, la impossibilitat de fer front als pagaments de la hipoteca, etc., estan deixant moltes famílies en situació de vulnerabilitat. Per altra banda, aquestes accions econòmiques es complementen amb unes

propostes de polítiques socials moralistes, assistencialistes, clientel·listes i segregacionistes, o des de la reabsorció de discursos, estètiques i formes de fer contrahegemòniques (com és el cas de la majoria dels processos participatius desenvolupats des de l'administració). Aquestes polítiques reforcen i acceleren formes de dominació colonialistes, classistes i masclistes, en constant variació.

La intervenció dels equips professionals de l'àmbit social, ja sigui en organitzacions no governamentals o en el marc de l'administració pública, es veu immersa en aquest entramat de decisions polítiques i econòmiques. Aquesta intervenció pot ser utilitzada per qüestionar les creixents desigualtats socials o per legitimar-les i reforçar-les. Tot i que els equips professionals no tenen un control total sobre la tasca que duen a terme, ja que aquesta depèn de la viabilitat tècnica i política de cada situació, sí que poden desenvolupar una acció social més responsable: més col·laborativa, inclusiva, creativa, crítica i reflexiva amb els efectes d'exclusió i desigualtat que genera.

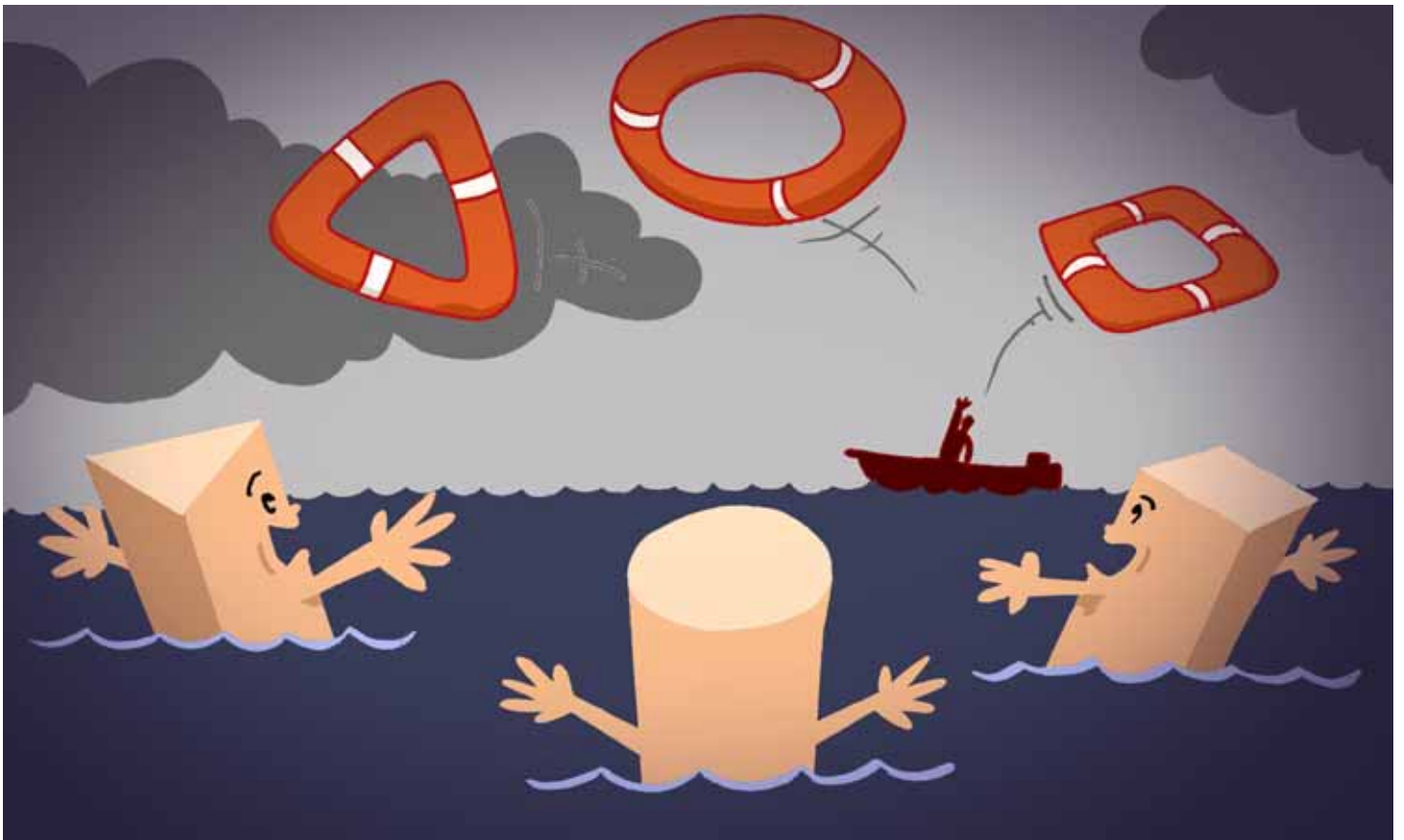
+INFO

**Congrés Internacional
Feminisme i Migració:**
<http://generatech.org/es/femigra>

**Grup Fractalitats en Investigació
Crítica de la UAB:**
<http://psicologiasocial.uab.es/fic/es>

Associació Ningún Lugar:
<http://generatech.org/ningunlugar>

Una experiència d'intervenció social situada: la Comissió de Dones Badalona Sud

IL·LUSTRACIÓ:
Manuel Clavero

Els models situats d'intervenció social suposen un salt qualitatiu en termes de convivència. Cada intervenció duta a terme des d'aquesta lògica d'articulació de diferències obre noves vies de relació, de participació i d'afectes i crea vincles comunitaris més transversals i sostenibles a llarg termini. L'important és el que succeeix entre el veïnat, les institucions públiques i les entitats privades, entre professionals i usuàries, i no tant el producte o el canvi social assolit. Durant el procés de la intervenció, els agents participants es reconeixen com a interlocutors vàlids i reconfiguren les identifications, els agrupaments, els sentiments de pertinença...

Aquesta metodologia de treball és, per exemple, la que s'utilitza a la Comissió de Dones Badalona Sud. Es tracta d'un grup de treball dinamitzat des d'una administració pública, el Consorci Badalona Sud, però on hi participen altres serveis, entitats, grups de dones i dones no associades del districte VI de Badalona. A més de l'intercanvi d'informacions, la comissió desenvolupa quatre activitats conjuntes l'any, coincidint amb les dates més significatives en l'agenda política feminista. Aquest espai de diàleg i producció conjunta té com a plataforma de

difusió un petit *fanzine*, el *Badadones*. Les activitats proposades a la Comissió de Dones Badalona Sud s'organitzen des de la voluntat de fer conversar les especificitats de cadascuna de les dones que hi participen (cultura, formació, creences religioses, edat, experiències migratòries, relacions afectives...) i també de fer emergir les semblances de les seves experiències com a persones socialitzades en el gènere femení. Les metodologies emprades beuen de moviments socials com el feminisme o les polítiques *queer*.

Cada miniprojecte s'organitza en quatre sessions. L'objectiu de la primera és consensuar la proposta: què, com, quan, qui, on... La segona i la tercera sessions s'utilitzen per a la producció col·lectiva del coneixement. La segona s'organitza al voltant de la paraula: es proposen una sèrie de dinàmiques perquè cada dona tingui el seu espai per pensar, reflexionar, criticar, compartir les seves experiències segons la problemàtica sobre la qual es treballa (experiències de treball domèstic/assalariat/voluntariat, precarietat...). A partir de les experiències individuals es configura una narrativa conjunta, que explicita tant les semblances com les diferències.

La tercera sessió és corporal: es proposen jocs, exercicis teatrals o de dansa. L'espai de creació esdevé un espai de subjectivitat creativa, imaginativa i de plaer. Aquest és un punt molt important del desenvolupament d'aquestes activitats. Les diverses maneres d'abordar cada situació sempre tenen en comú que estan plantejades des de la ironia, l'humor, sempre com a força d'acció positiva. Per últim, la quarta sessió s'utilitza per sortir de les fronteres de la comissió. Cada miniprojecte s'elabora en diferents formats (generalment vídeo i contingut per al *fanzine* de la comissió), productes que s'utilitzen per fer presentacions públiques, ja sigui mitjançant xerrades o *performances* a l'espai públic. Aquesta última sessió genera vincles afectius entre les dones, els serveis i les entitats participants i, alhora, té un efecte multiplicador, ja que altres dones, entitats i serveis entren en contacte amb l'experiència i poden transformar-la i utilitzar-la en funció dels seus propis interessos.

Certament, la micropolítica relacional de la Comissió de Dones Badalona Sud comporta algunes dificultats i perills. Per exemple, la dificultat de mobilització de dones que no formen part de cap estructura participativa o la

major implicació de la figura tècnica en l'elaboració de les dinàmiques i els exercicis proposats. Alhora, però, aquesta micropolítica genera una experiència encarnada, fàcilment aplicable a la vida quotidiana de la persona, el col·lectiu, l'entitat o el servei públic participant del procés, que també pot generar futures propostes d'intervenció. Elaborades en el desbordament i la mutació d'unes identitats tancades, emergeixen noves formes de relació (veïnal, institucional, associativa) i de subjectivitat, que problematitzen les visions nostàlgiques d'una comunitat anterior més cohesionada i autèntica. Com diu Hans Asab, un veí del barri d'Artigues (Badalona) al vídeo *En Sant Roc, a la hora del café*, presentat al concurs de curts *Un dia al sud de Badalona*: "Aquí, hem organitzat una altra nacionalitat, una altra nacionalitat que és el meu veí".

+INFO

Vídeos de les activitats organitzades per la Comissió de Dones Badalona Sud: [youtube.com/user/icomunitaria](https://www.youtube.com/user/icomunitaria)

Vídeos del concurs de curts *Un dia al sud de Badalona*: undiaalsuddebadalona.wordpress.com

Pat Rice:

“Si l’Estat vol una solució permanent al conflicte basc, haurà de fer més ca

Membre de la Mesa Nacional del Sinn Féin (SF) i regidor a Lisburn (segona ciutat d'Irlanda del Nord) entre 1985 i 1997, Pat Rice va ser responsable d'Internacionals durant el procés de negociació de l'acord de Stormont. Actualment jubilat, es dedica a la traducció literària al gaèlic. El visitem a la seva residència estival de Lizartza (Guipúscoa).

Daniel Escribano
entrevista@setmanaridirecta.info

Quina situació es viu a Irlanda després del rescat?

Al sud, governa una coalició entre un partit conservador, Fine Gael, i el Partit Laborista, que han estat molt bons alumnes del Banc Central Europeu. Però el poble pateix i cada vegada hi ha més emigració. Com que la nostra gent té nivells de coneixement de tecnologia alts i sap anglès, troben feina als EUA, el Canadà i Austràlia, però és una pèrdua de potencial que hauríem de tenir al nostre país. L'atur, al sud, és del 15%. La posició del SF és que s'haurien de considerar altres possibilitats, en comptes d'estalviar, retallar i treure serveis que utilitzen sobretot els més pobres. Nosaltres estem a favor d'una política consistent a donar preferència al poble i no al sistema bancari i de crear més ocupació, perquè, amb més ocupació, la gent pot gastar més i l'economia pot créixer.

El gruix del deute assumit per l'Estat irlandès és amb bancs estrangers.

Sí, és deute dels bancs i no hauria de ser deute d'Irlanda, perquè no és el treballador irlandès qui l'ha creat. És per això que demanem que es consideri com a deute dels bancs, no del país ni del contribuent.

—
“A Irlanda, hi ha urbanitzacions senceres buides i gent que necessita casa”
—

La política aplicada al sud abans del rescat va consistir en exempcions fiscals per a la inversió estrangera, desregulació del sistema financer i baixades d'impostos.

Sí, hi havia molt de suport econòmic a les empreses estrangeres, exempcions fiscals durant alguns anys, etc. Això afavoria les empreses i, fins a un cert punt, creava ocupació, però ni era un sistema just ni permanent, perquè el capitalista estranger ve a guanyar diners, no a crear res al país. Quan les coses van empitjorar, després de tots aquests anys de pagar poc i tenir subvencions públiques, ells no van patir, simplement van tancar l'empresa i la van traslladar a algun país amb salaris més baixos. El SF està a favor d'un sistema fiscal més just, més social, on els qui guanyin més paguin més de debò.

nt del nvis”

Fins poc abans del rescat, el PP i CiU presentaven la política aplicada a Irlanda com el model a seguir...

Doncs no ho era. Ja s'ha vist amb els resultats. Irlanda tenia altres avantatges, però, sobretot, venien pel sistema fiscal. Això va afavorir un sector de la població petit, els rics, sobretot. Hi havia una certa burgesia que tenia la sensació que cada vegada esdevenia més rica. El sistema que va fallar tenia a veure amb la construcció. El banc gairebé demanava que sol·licitessin un préstec i, amb els diners d'aquest préstec, ja tenien una propietat –una propietat no pagada– i, amb aquesta propietat com a garantia, els oferien diners per comprar un segon habitatge. Era un sistema que havia de caure. Creiem que hi ha un sistema millor que aquest, que dona prioritat total als bancs, i que el capitalisme internacional. A Irlanda, hi ha urbanitzacions senceres buides i gent que necessita casa.

Les enquestes pronostiquen que el SF podria esdevenir la segona força al sud.

Al nord, durant l'època de la lluita armada, nosaltres érem la segona força del nacionalisme. El Partit Socialdemòcrata i Laborista, autoanomenat *constitucional*, era la primera. Després de la treva de l'IRA i dels acords de Divendres Sant, la situació es va invertir. Al sud, teníem poca força. Fins les darreres eleccions, només hi teníem cinc diputats, però, a les darreres eleccions, vam pujar fins a quinze i, en aquest moment, sembla que estem més o menys al mateix nivell que Fianna Fáil (que és el partit que havia governat fins aleshores) i per sobre del Partit Laborista. De manera que podríem quedar com a segona força al sud, mentre que, al nord, tot i la divisió entre nacionalistes i unionistes, tenim la possibilitat d'esdevenir la primera força.

“Amb la política de dispersió dels presos bascos, l'Estat espanyol ha actuat contra la moral i les lleis europees i del mateix Estat espanyol”

Al nord, el SF participa en una coalició de govern on hi ha tots els partits.

Sí, l'acord de Divendres Sant va establir un sistema pel qual, entre altres coses, qualsevol govern ha de ser compartit entre nacionalistes i unionistes, d'acord amb la seva força electoral, i no es pot aprovar cap llei sense el suport de la majoria tant dels unionistes com dels nacionalistes. S'ha aprovat molta legislació contra la discriminació a la feina.

Totes les polítiques de retallades que aplica Cameron a la Gran Bretanya deuen tenir algun tipus de traducció a Irlanda del Nord...

Sí. Hi ha poc poder fiscal al parlament d'Irlanda del Nord. Nosaltres demanem més poder per fixar els impostos i decidir si es fan retallades o no. Cada dia critiquem les polítiques de Westminster i cada dia demanem que el parlament de Belfast tingui més poder fiscal. Així, sí que podríem fer –fins i tot entre unionistes i nacionalistes– una política fiscal i econòmica més social.

Heu considerat la possibilitat de sortir del govern, segons com vagin les retallades?

L'acord de Divendres Sant rutila. De moment, no he sentit res de retirar-se del govern, perquè els qui eren més reticents a fer funcionar les noves institucions eren els unionistes. La nostra lluita ha consistit a fer funcionar la cosa. Ara intentem crear més cohesió entre unionistes i nacionalistes. És per això que veig difícil que ens retirem del govern com a senyal de protesta. De vegades, una certa esquerra que està en contra nostra –i que és minoritària– diu que estem aplicant les retallades, però, en realitat, no tenim poder fiscal i l'única cosa que podem fer és protestar i demanar-ne més per aplicar una política més social. Amb els diners que rebem, podem fer alguna cosa diferent, però no gaire cosa perquè els diners depenen del poder fiscal i no en tenim.

Com veus la situació política basca actual?

Jo veia inevitable la decisió d'ETA, perquè, si una cosa no està funcionant, deixes de fer-la. Quant a la situació actual, si l'Estat espanyol vol una solució permanent, haurà de fer més canvis. Suposo que hi ha contactes i esforços, però, a la superfície, no es veu gaire moviment. En la qüestió dels presos, per exemple, amb la política de dispersió, l'Estat espanyol ha actuat contra la moral i les lleis europees i del mateix Estat espanyol. En canvi, l'esquerra *abertzale* sembla cada cop més forta. Udalbiltza acostumava a parlar de *fer país*. I veig que cada cop se'n fa més. Els bascos tenen ple dret a l'autodeterminació. Tot i les dificultats a què s'enfronten els nacionalistes bascos i l'esquerra *abertzale*, crec que és important continuar en la lluita, ja que, amb el temps, tot canvia. Veiem, per exemple, que, centenars d'anys després de l'Acta d'Unió, els anglesos han acceptat que els escocesos puguin decidir. A Irlanda, amb la Declaració de Downing Street, van decidir que, si hi ha majoria tant al nord com al sud, ells canviaran la legislació per retirar-se d'Irlanda del Nord i el país es podrà unificar.

Com veus l'actitud del PNB?

El PNB sempre ha estat força ambigu en la qüestió nacional. Per exemple, a Guipúscoa, té un discurs més nacionalista, però sempre han estat ambigus. Hi ha interessos poderosos al partit que estan bé dins l'Estat espanyol. Crec que hi ha una part molt important que, a hores d'ara, no és independentista i que, en aquest moment, està guanyant. I crec que, si hom vol el dret a la independència de debò, el dret a decidir, no l'assolirà votant el PNB.

En una entrevista a Gara, has dit que una diferència entre el conflicte angloirlandès i el bascoespanyol és que, en el primer cas, hi havia presos a tots dos bàndols.

El problema que té l'esquerra *abertzale* és que l'Estat espanyol, tot i que hauria de tenir molts presos, no en té cap. Això treu una gran basa en el moment de la negociació. Nosaltres vam treure tots els presos en dos anys. Ells parlaven de quatre anys i nosaltres d'un. Però hi havia acord entre lleialistes i republicans pel que fa a la necessitat d'alliberar els presos. Tanmateix, si l'Estat espanyol vol una solució permanent, ha de fer alguna cosa. El govern espanyol ha de reconèixer que tot aquest conflicte que ens ha deixat amb tants presos polítics no era una qüestió de bona gent democràtica, d'una banda, i terroristes, de l'altra. El conflicte basc ha durat més de quaranta anys i un conflicte que dura tant representa problemes polítics reals i cal cercar-hi solucions. És clar que hi ha persones que han patit molt i cal reconèixer-ho. I hi ha molta gent,

“La dreta i el govern espanyols s'entesten amb això que s'ha de demanar perdó, quan, en realitat, ells no n'han demanat per quaranta anys de franquisme”

sobretot dins l'esquerra *abertzale*, disposada a reconèixer que s'ha fet mal a altres persones. Però si hom vol passar d'una situació de conflicte a una de pau i reconciliació, cal tenir l'honestat d'acceptar que tothom que va patir ho va fer com a resultat d'un conflicte polític que exigeix solucions polítiques. I la immensa majoria dels bascos que han entrat i passat anys i dècades a la presó per motius polítics, si no tots, mai no haurien vist l'interior de cap presó si no hi hagués hagut un conflicte polític. La dreta i el govern espanyols s'entesten amb això que s'ha de demanar perdó, quan, en realitat, ells no n'han demanat per quaranta anys de franquisme. Crec que s'ha de demanar perdó per totes dues bandes. I, si es parteix d'aquest punt de vista, cal mirar com resoldre la situació dels presos al més aviat possible.

FOTOGRAFIES:
Daniel Escribano

Criades per cooperar

Al llarg dels anys, a Barcelona, han brotat diversos projectes basats en un model econòmic diferent del que ofereix el capitalisme. Ja sigui per una voluntat d'emancipació social o per cobrir necessitats davant la crisi dels mercats, a diversos barris, s'han teixit aliances entre el veïnat basades en la

cooperació i el mutualisme. Una d'aquestes iniciatives és la Xarxa de Criança Compartida del Poble Sec i l'espai de joc del Monstre de Paper, una escola bressol creada per un grup de mares i pares del barri que ha donat forma a un projecte educatiu, participatiu i de convivència.

Anna Via
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Cooperar en lloc de competir, acostar el veïnat i fer més barri generant una sèrie de xarxes socials reals que, amb el temps, s'havien anat perdent. Els mercats d'intercanvi, les monedes socials o els bancs de temps són algunes de les propostes que se'ns plantegen a l'hora de buscar alternatives a allò que se'ns ha dit que era l'economia, conscients que hi ha moltes altres maneres de generar economia que no passen necessàriament per l'economia de mercat.

L'any 2009, a Sants, va néixer la primera iniciativa amb la idea de relacionar i fer una xarxa de les diverses cooperatives del barri. Aquest fet va portar a la creació del Projecte de Barri Cooperatiu de Sants, impulsat per La Ciutat Invisible i la Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya. No obstant això, l'objectiu del projecte no va ser només posar en contacte les diverses cooperatives del barri, sinó generar un nou model de fer econo-

La criança compartida va més enllà del nucli familiar i enllaça amb persones que es troben en la mateixa situació vital

mia, una nova manera de plantejar les relacions entre el veïnat, intentant recuperar una sèrie de valors oblidats. En aquesta mateixa línia, l'any 2011, Gràcia va seguir l'exemple i va crear l'anomenat Gràcia.coop; i els darrers mesos, ha iniciat el seu camí el Cooperasec, una comissió de l'assemblea del barri que té com a objectiu crear una xarxa veïnal cooperativa pròpia al Poble-sec.

Com a tret de sortida del Cooperasec, del 19 de setembre al 19 de desembre, s'estan duent a terme les primeres

Jornades de Cooperativisme i Economia Solidària del Poble-sec. Les trobades tracten temàtiques ben diferents: mecanismes per enfortir els projectes cooperatius i fer créixer les xarxes d'intercanvis comunitaris, l'autogestió del consum, de la salut i de l'habitatge o diverses experiències en criança i educació alternatives.

La Xarxa de Criança Compartida del Poble Sec

Parlar de criança i educació alternatives és mostrar que existeix una manera de plantejar l'educació i la criança dels infants molt diferent de la que trobem a l'ensenyament tradicional. La criança compartida va més enllà del nucli familiar i enllaça amb persones que es troben en la mateixa situació vital. Es tracta que les mares i els pares formin

La criança compartida genera un sentiment de pertinença a una gran família

- Robert Bonet

un grup entre ells, comparteixen la criança de la seva mainada i col·laborin a l'hora d'educar-la. Això és tan fàcil com dir: "Jo tinc els matins lliures i tu les tardes; què tal si jo m'encarrego dels teus fills als matins i tu a les tardes?". Evidentment, la criança compartida va més enllà d'aquest exemple d'acord, ja que comporta una cohesió de grup entre les diverses famílies que acaba generant un nou sentiment de pertinença a aquesta gran família que es forma a partir de la criança compartida.

Pepi Domínguez, llevadora del Poble-sec i cocreadora (l'any 1985) de la cooperativa Titània-Tascó, reflexionava sobre el fet que el concepte de grup de criança ja existeix abans del part del nadó, ja que les mares i els pares comparteixen vincles a les classes

de prepari i, per tant, les relacions que s'estableixen entre els diversos infants ja són presents des de l'úter. En aquest sentit, afirma la llevadora, el més natural és que, després d'aquestes primeres experiències, les mares i els pares vulguin continuar junts com a grup de criança compartida.

Així, amb l'objectiu d'aplegar les diverses experiències dels grups de criança presents al barri del Poble-sec de Barcelona, va sorgir la Xarxa de Criança Compartida del Poble Sec, un espai virtual on la gent del barri pot buscar recursos d'aquest tipus, cercar grups de criança o, simplement, practicar el minitroc intercanviant roba o utensilis que ja no serveixen, fet que, alhora, genera una altra manera de fer economia on l'intercanvi és l'eina de desenvolupament comunitari.

El Monstre de Paper

Una de les experiències recollides per la Xarxa de Criança Compartida del Poble Sec és el Monstre de Paper, un espai ideat per un grup de mares i pares del barri que es va proposar crear una escola bressol que permetés educar als seus fills i filles amb un model basat en la criança compartida i l'educació alternativa. El projecte va començar d'una manera informal entre diverses famílies del barri que s'havien conegut al grup de postpart del CAP de les Hortes. Davant les dificultats que tenien per accedir a una escola bressol pública, les mares i els pares es van proposar unir esforços per garantir l'accés a un centre amb un projecte educatiu integral pels nadons de quatre mesos a tres anys. Així doncs, el grup va decidir buscar una educadora i un local per continuar la formació i les activitats que havien emprès després del postpart.

L'educadora d'aquest espai practica la metodologia Waldorf, un mètode formulat pel filòsof alemany Rudolf Steiner cap a l'any 1918, que planteja una nova pedagogia des dels primers anys de vida fins al batxillerat. Tot i que la reforma educativa de Steiner no va acabar de tenir el ressò esperat, cal tenir en compte que molts països l'han incorporada dins els plans d'educació pública i que té un reconeixement legal. Com és sabut, el mètode Steiner és un dels mètodes plantejats per l'educació alternativa i integral, però no és l'únic. En tot cas,

és el mètode que va decidir adoptar el Monstre de Paper.

Una de les característiques del mètode és que hi ha una ràtio baixa d'alumnes per classe, per poder atendre millor la mainada i proporcionar-li una resposta més adequada a les seves necessitats. Un altre aspecte és que les mares i els pares s'impliquen activament en l'educació i, per exemple, expliquen contes als infants o comparteixen estones i jocs amb ells.

Algunes de les famílies de la Xarxa de criança del Poble Sec, a una reunió sobre grups de criança a la plaça del Sortidor -
Xarxa de criança Poble Sec

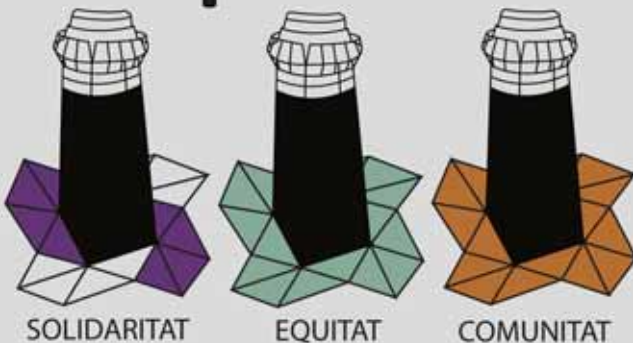
Una de les necessitats que requereixen aquestes escoles és un espai exterior, un pati, on l'alumnat pugui entrar en contacte amb l'exterior i amb la natura. Així doncs, entendre els cicles de la natura i els propis cicles vitals de les alumnes és una base molt important per la filosofia i el mètode pedagògic d'aquest ensenyament. El contacte amb la natura, la presa de consciència d'una

mateixa i del col·lectiu i l'educació individualitzada permeten que els infants visquin un creixement personal més creatiu. Però no es tracta de deixar-los fer sense posar límits, sinó de respectar la seva pròpia personalitat, la seva manera d'aprendre i el seu ritme.

Una altra característica del centre és que proposa l'ús de jocs fets amb materials naturals (pedres, fustes, fulles) com a joguines o recursos per a l'aprenentatge. Això permet que les matemàtiques i totes les matèries es puguin integrar a la vida dels infants d'una manera més natural. En aquest sentit, es creu més en l'experiència quotidiana de l'infant que no pas en la necessitat que aprengui uns coneixements determinats que el converteixin en una peça més d'un engranatge que, en un futur, l'ha de convertir en part de la societat. La del Monstre de Paper, doncs, és una educació que creu més en la llibertat i en les capacitats de cada persona i fomenta la cohesió i la cooperació del grup, més enllà de la individualitat i la competència que promou l'educació més reglada.

El Monstre de Paper és un exemple de projecte de criança compartida al Poble-sec, però també n'hi ha a d'altres barris, com el Tatanet de Sants o La Magarraf del barri de la Barceloneta, que en aquests moments es troba inactiva.

cooperasec

La Llavor de la Vall d'en Bas

A la Vall d'en Bas, cap a Olot, existeix una altra escola basada en la metodologia Waldorf. Es tracta de l'associació pel desenvolupament de l'educació lliure, La llavor, que imparteix estudis fins a cinquè de primària. Com en el cas d'El Monstre de Paper, el mestre continua sent un acompanyant en l'aprenentatge i els pares i les mares tenen un paper destacat en el creixement de la criatura.

Des que, fa pocs anys, es va crear l'Associació de Centres Educatius Waldorf, integrada per cinc iniciatives pedagògiques de l'Estat espanyol, aquesta mena d'experiències

han proliferat i, avui dia, ja trobem més d'una vintena d'escoles, llars d'infants i centres de formació de mestres repartits arreu del territori.

Cal destacar, però, que només són alguns exemples d'aquest tipus d'educació lliure. Existeixen altres models que plantegen una manera diferent d'educar, més enllà de Waldorf. La Xarxa d'Educació Lliure, XELL, per exemple, ofereix recursos, materials i informacions a totes aquelles persones que estiguin interessades en un altre tipus d'educació, més integral i centrada en les necessitats individuals de cada infant.

Petjades

FOTOGRAFIA I TEXT: Ignasi Ribalta

Els dies han canviat. Primavera... l'altra primavera, la d'hivern. Gentades –i petjades– han partit. L'illa mostra ara, tot d'una, el tranquil tarannà mentre estoja el respirar d'un estrès passatger. Sandàlies, capells, cremes solars, vida als carrers, mercats de dia, mercats de nit, platges impossibles, cues de cotxos. I més, beures i veures de terrasses estiuenques, festes, cavalls, jaleos, pomades, gents d'arreu... Ara cares, cares conegudes. Salutacions, xerrades... el veïnat, les coneixences, les amistats... Trobades habituals entre fers i desfers, en topades freqüents i casuals. "Curs" nou?... Més. Recuperar un ritme immers, enmig la mar. Ritme plàcid. Matins i capvespres de caminar per solitaris senders a descobrir, cercar redossa en platges verges de silenci. La renou de la mar, la

del vent, sòls banyats d'humitat, marrons que tornen verds, nívols d'intens blanc contrastant el cel blau Menorca. Tanmateix, la post-temporada, sempre acompanyada de plors comercials, atrau novament maleïts projectes que amenacen d'esquinçar, un poc més, aquest petit tros de terra. Al fosquet, carrers impregnats de soledat, espais socials de vida d'hivern, activitats, estudis, reunions, assemblees, ca nostra... Una altra llum, altres renous, altres colors... una altra velocitat. Un caminar propi, després d'un anar i venir de masses estiuenques... n'hi diuen turisme. Ara... caaalma. Calma, després de la petjada... de les petjades. Petjades humanes. Petjades pertot. Estiu, hivern. Polaritat illenca de Menorca. Ara idò, en aquest temps de tardor, les petjades han baratat.

observatori dels mitjans

observatori@mitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Un periodista colombià és condemnat a quinze anys de presó acusat de ser de les FARC-EP

Fredy Muñoz és un periodista colombià que no pot viure al seu país. Es va convertir en un refugiat polític a l'Amèrica Llatina després de ser detingut i empresonat a Colòmbia el 2006, acusat de ser membre de les Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia-Ejército del Pueblo (FARC-EP), i absolt dels càrrecs l'any 2007. Ara, una jutgessa que el mateix Muñoz va denunciar per tenir nexes amb narcotraficants i paramilitars l'ha condemnat a quinze anys de presó, acusat de ser un expert en explosius. El periodista afirma que, durant la seva trajectòria, pública i notòria,

només ha "bombardejat la mentida" amb el millor que sap fer, "escriure la veritat". La repercussió principal de la condemna és la impossibilitat de tornar a Colòmbia, fet que suposa un impediment molt greu per a la feina de Muñoz, especialitzat en la realitat rural i el conflicte armat colombià, que no podrà investigar i recollir testimonis pels seus reportatges amb la mateixa facilitat.

Després d'exercir com a periodista al país durant deu anys -on, entre altres temes, va documentar les primeres massacres paramilitars i la complicitat de l'exèrcit-, els anys 2005 i 2006, va ser un dels pri-

mers corresponsals a Colòmbia de Telesur, un mitjà pluriestatal impulsat per un conjunt de governs llatinoamericans. El Ministeri de Defensa el va declarar persona no grata durant una roda de premsa perquè prioritzava les denúncies populars als comunicats castrenses; i és que, com declara Muñoz al setmanari DIRECTA: "Sempre he treballat en línies polèmiques; sóc militant d'esquerres".

Fredy Muñoz recorrerà aquesta sentència i estudia portar el cas a la delegació de drets humans d'Unasur. En tot cas, el periodista pensa que el seu exili pot ser per

tota la vida si les condicions polítiques a Colòmbia no canvien de manera estructural. Segons Muñoz, aquesta condemna evidencia que les seves denúncies continuen sent vigents i que "una bona part del sistema judicial colombià està al servei del narcotràfic i el paramilitarisme per judicialitzar la resistència social". No li sembla estrany que la condemna es faci pública després

de la victòria electoral de Chávez i poc abans de l'inici de converses entre el govern i les FARC-EP a Noruega. Fredy Muñoz té el suport de la seva família i de periodistes de la regió -que ja es van manifestar durant la detenció de 2006- i també dels moviments socials a qui ha donat veu a Hondures, l'Equador, Xile, Colòmbia o Mèxic. ORIOL MATADEPERA

TELEVISIÓ

L'Audiència Nacional investiga 'Bestiari il·lustrat' per presumptes delictes contra la corona

La fiscalia de l'Audiència Nacional espanyola ha obert diligències per esclarir si es van cometre delictes contra la corona durant l'emissió del programa *Bestiari Il·lustrat* del 9 d'octubre. S'investiga l'entrevista feta a l'escriptor Jair Domínguez. Mentre es preguntava a l'escriptor sobre Félix Millet, Salvador Sostres i Juan Carlos I, es disparava ficticiament sobre unes caricatures d'aquests personatges públics. La fis-

calia ha emès una ordre als Mossos d'Esquadra perquè reclamin les imatges del programa a Televisió de Catalunya (TVC) i la identificació de totes les persones que hi van participar, incloent la presentadora Bibiana Ballbé i la directora Mai Balaguer, que ha dimitit del seu càrrec al capdavant del programa.

Javier Zaragoza, fiscal en cap d'aquest òrgan judicial, ha iniciat l'actuació contra el programa cul-

tural del Canal 33 a instàncies del grup d'extrema dreta Manos Limpias. La resposta de TVC ha estat la suspensió del programa fins l'any 2013, mentre que Francesc Homs, portaveu del govern, va comparèixer davant els mitjans de comunicació per criticar l'entrevista a Jair Domínguez. La secció sindical del Sindicat de Periodistes a TVC ha demanat a la direcció de l'ens públic "que no col·labori en la investigació" i que "es continuïn eme-

tent els capítols nous del programa amb la direcció que es cregui convenient".

L'Audiència Nacional ha encausat un gran nombre de persones provinents dels mitjans de comunicació i de la cultura per "delictes contra la corona". Entre els casos més recents, trobem el que afecta els tres integrants del grup musical Ardor de Estómago, que van ser jutjats el mes de març d'enguany per injúries a la corona. L'any 2007, el número 1.573 de la revista satírica *El Jueves* va ser segrestat per ordre del jutge Grande-Marlaska i els autors de la vinyeta polèmica van ser

condemnat a pagar una multa de 6.000 euros. El mateix any, el cantant de hip-hop Rivas Leyva també va ser multat pel mateix motiu. L'any 2008, la fiscalia de l'Audiència Nacional va encausar dos periodistes dels diaris *Deia* i *Gara* per injúries a la corona arran de la publicació d'un article i una vinyeta sobre un ós de circ abatut pel monarca espanyol a Rússia. Des de l'any 2008, Reporters Sense Fronteres demana la retirada de la legislació que regula els "delictes contra la corona" perquè suposen un entrebanc a la llibertat d'expressió. RAMON SAMBLAS

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Denia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramerntv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintoniza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20h30 NOUS PROGRAMES!

DIJOURS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Cènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOURS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

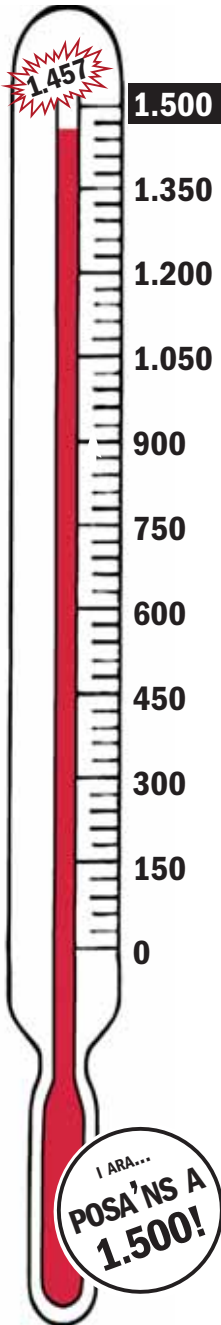
DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIJOURS: 23h. Zienzia i Zpiritù.

, espai directa

. SUBSCRIPTÒMETRE

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

*NOMÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS *MÉS DESPESSES D'ENVIAMENT SI N'HI HA

La Directa, nova aliança d'Arç

"Arç, consum responsable i el setmanari d'informació crítica La Directa acaben de signar un conveni d'intercooperació. A partir d'ara, les gairebé 6.000 socies d'Arç disposaran del 10% de descompte en la subscripció anual d'aquesta revista.

Amb aquesta subscripció, tindran accés al conjunt de serveis que ofereix la revista en el marc del Complement Directa, un club de descomptes i promocions en iniciatives de l'àmbit cultural i de l'economia social i solidària. L'acord també permetrà que les subscriptores de la Directa que no siguin socies d'Arç accedeixin als serveis de la cooperativa de consum: el cotxe compartit, l'energia renovable, les assegurances ètiques i solidàries o la botiga virtual.

Aïllar-se amb una de les publicacions alternatives de referència a casa nostra és un nou pas de la cooperativa de consum per seguir construint mercat social."

La Directa, nova aliança d'Arç

DIRECTA

TEXT EXTRET DE LA SECCIÓ D'ACTUALITAT DE LA WEB D'ARÇ:
WWW.ARCCOOP.CAT

PER MÉS INFORMACIÓ ESCRIVIU A
COMPLEMENTDIRECTA@SETMANARIDIRECTA.INFO

. PUNTS DE VENDA

BARCELONA, GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 3-5 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquin Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premia, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coops7 · Premia, 15 | Koiton club · Rosend Arús, 9. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cánoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornella · Ctra. d'Espulgues, 46. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **MONTMELÓ:** Llibreria Guasch · Major, 43. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **RIPOLL:** Gràfic Paper · Progrés 27. | Gràfic Paper · Mossen Cinto Verdaguier, 14. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Bar Sense Noms · Plaça de les Preses, 3 | Papereria Oxford · Ronda Sant Ramon, 113. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Ateneu Santfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | Teteria India · Jacint Verdaguier, 9. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. | La Kreperia · Galícia, 8. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SITGES:** Quiosc Can Jorner · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TARREGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa? _____

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PAÍS BASC · ANALITZEM ELS RESULTATS DE LES ELECCIONS AUTONÒMIQUES BASQUES

L'esquerra independentista aconsegueix el millor resultat de la seva història

Beñat Zaldua
Barcelona

Eleccions amb múltiples lectures. Es pot començar per mirar la foto fixa del resultat del diumenge, de la qual destaca una àmplia majoria sobiranista gràcies als bons resultats del PNB i, sobretot, a la irrupció d'EH Bildu amb 21 escons. Constatació del frau electoral de 2009 i del posterior govern sorgit de l'acord entre el PSE i el PP, uns partits que aquest cop sumen 26 escons, menys que els aconseguits pel PNB en solitari, 27.

Però cal ampliar el zoom, observar els detalls i ampliar les perspectives. Més enllà de la qüestió nacional, cal adonar-se que una majoria important dels bascos han confiat la gestió de la crisi a la dreta nacionalista, que ha fet del discurs econòmic l'eix de la seva campanya i s'ha aprofitat del nul desgast que ha tingut com a primera força de l'oposició. Així, el PNB ha mantingut el seu feu tradicional a Biscaia, s'ha imposat a Àlaba i ha aconseguit uns resultats que no s'esperava a Guipúscoa, feu de l'esquerra *abertzale*, on EH Bildu va guanyar en nombre de vots, però on els dos partits es van repartir el mateix nombre d'escons (9 cadascú).

A Guipúscoa, la gestió institucional ha passat factura a Bildu

Un detall que cal guardar a la memòria per a la reflexió, ja que és a Guipúscoa on l'esquerra independentista té el màxim poder institucional després de les històriques eleccions municipals de 2011. I això vol dir que la gestió institucional -molt explotada pel PNB en afers com el de la recollida de residus porta a porta- ha passat factura a la coalició independentista. Per contra, a Àlaba -fins ara feu de

Acte central de la campanya electoral d'EH Bildu a Barakaldo

l'unionisme-, ha aconseguit un resultat inèdit i s'ha convertit en segona força, a només 6.000 vots del PNB. Per primer cop en unes eleccions autonòmiques, els tres territoris de la Comunitat Autònoma Basca (CAB) han votat amb resultats semblants, salvant les particularitats de cadascun.

En canvi, els resultats del PSE i el PP visualitzen i constaten que, efectivament, ambdós van viure per sobre de les seves possibilitats quan governaven la CAB. Però els resultats del PSE -perd més de 100.000 vots- mereixen una menció a part. Juntament amb els resultats gallecs, enterren el miratge d'Andalusia i Astúries i dibuixen un partit que va pel camí de la marginalització. Tot un avís per al PSC de Pere Navarro.

Però, més enllà de la foto fixa del diumenge passat, cal mirar enrere per entendre la transcendència històrica de les eleccions. Després d'anys de persecucions

polítiques i il·legalitzacions, les eleccions del cap de setmana passat han estat les primeres en què l'esquerra *abertzale* s'ha pogut presentar gairebé sense problemes. I dic *gairebé* perquè, en bona

Una majoria dels bascos han confiat la gestió de la crisi a la dreta nacionalista

mesura, resulta excepcional que diversos líders de la segona força mes votada a la CAB, començant per Arnaldo Otegi, estiguin a la presó. També han estat les primeres eleccions sense accions armades per part d'ETA; de fet, un dia abans dels comicis, es va complir el primer aniversari des que l'organització armada va anunciar el cessament definitiu de les accions armades. Un anunci precedit pel

debat intern de l'esquerra *abertzale* -en el qual es va consensuar l'ús de mitjans no violents-, pel procés d'acumulació de forces -amb EA, Alternatiba i Aralar- i per la *Declaració d'Aiete*, a través de la qual diferents representats de la comunitat internacional van demanar a ETA la fi de les accions armades i als governs els passos necessaris per impulsar l'escenari per resoldre democràticament el conflicte basc. Tot un seguit d'elements que, el diumenge passat, van propiciar que l'independentisme d'esquerres obtingués els millors resultats de la seva història. Uns resultats que s'esperava que fossin més bons -sobretot pel que fa a la diferència amb el PNB-, però que deixen el sobiranisme d'esquerres com a única opció d'alternança política al sobiranisme de dretes.

I un últim apunt sobre la nova etapa que comença. Esperant que el que pugui passar no tiri per

terra aquestes paraules, es preveu que el PNB busqui un feble PSE per poder governar, ja sigui amb pactes puntuals -a l'estil Mas i la seva geometria variable- o amb un acord de govern, com ja va passar al llarg del anys 80 i 90. De fet, el PSE ja s'ha ofert, a la recerca d'una branca on agafar-se per no perdre la centralitat política.

Però no és cap regal governar avui dia. El PNB trobarà dues *patates calentes* a Lakua. Per una banda, la gestió de la fi del conflicte armat, amb la missió d'abordar unes conseqüències que ni el PSE ni el PP han volgut encarar (presos, víctimes de totes dues bandes i convivència ciutadana); per l'altra, la crisi que -tot i ser menys intensa que als Països Catalans- ja sacseja la vida diària de milers de bascos. Les retallades arribaran i caldrà descobrir com són i, de cara a possibles escenaris de futur, si Urkullu seguirà el camí de Mas per justificar-les.

PAU BARRENA

, roda el món

EL LÍBAN · UNA SETANTENA DE MIGRANTS VAN SER RETINGUDES, INSULTADES I COLPEJADES PER MILITARS DURANT QUATRE HORES

L'exèrcit libanès justifica les batudes racistes i promou la denúncia de migrants

Nicolás Lupu
Beirut (Líban)

La sèrie de batudes contra migrants perpetrades a Beirut darrerament ha aixecat dubtes sobre el paper de l'exèrcit i la situació de molts treballadors i treballadores estrangeres que viuen al Líban. L'última i més notòria va tenir lloc el diumenge 7 d'octubre, quan més de 70 persones van ser retingudes, insultades i colpejades per militars durant quatre hores. Posteriorment, l'exèrcit va difondre un comunicat on anunciava que les batudes responien a les queixes de part del veïnat davant l'augment d'assetjaments sexuals contra les noies d'un barri de la capital. Human Rights Watch (HRW) ha denunciat que l'exèrcit ha actuat com "una banda mafiosa".

A les 8:30 de la tarda d'aquell diumenge, diversos vehicles de l'exèrcit van aparèixer als carrers del barri de Jeitaoui. Els efectius militars, alguns uniformats i d'altres vestits de civil, van entrar en un apartament llogat per tres treballadors egipcis, però on hi conviuen moltes més persones per abaratir el preu del lloguer.

"Això no ha estat una aplicació de la llei, sinó una punició col·lectiva"

Alguns soldats van començar a colpejar els retinguts amb porres i cinturons mentre d'altres els insultaven i trepitjaven. L'exèrcit va registrar altres apartaments regentats per immigrants. Les per-

sones que ocupaven els diferents pisos van ser aplegades al terrat d'un dels edificis. La quarantena de retinguts va continuar rebent cops i insults fins a les 11:30, moment en què els militars es van dirigir a un altre apartament. L'operació, que no se sap qui va ordenar, va finalitzar una hora més tard. De les 72 persones afectades comptabilitzades per HRW, tots homes, 40 eren sirians, 25 egipcis i set sudanesos. Onze d'ells van ser detinguts, tot i que es desconeixen els motius de la detenció.

"Els soldats van entrar sense interrogar ningú i van començar a colpejar i acusar-los d'assetjar dones"

"Els soldats van entrar sense interrogar ningú i van començar a colpejar i acusar-los d'assetjar dones", afirma Nadim Houry, director d'HRW a l'Orient Mitjà. Houry va recordar que l'exèrcit no té potestat per investigar crims en territori libanès perquè és una competència de la policia. "Tots estem a favor d'aplicar la llei i l'assetjament sexual s'ha de castigar", continuava Houry, "però això no ha estat una aplicació de la llei, sinó una punició col·lectiva".

Si bé és cert que hi ha hagut un augment dels assetjaments a dones que caminen soles a la nit, aquesta situació no és nova al Líban. És habitual que les joves rebin proposicions o que un taxista allargui la mà per tocar la cuixa d'u-

Un dels treballadors migrants colpejat pels soldats libanesos a Beirut el 8 octubre mostra les seves ferides

na noia. "Estic convençuda que els assetjadors són libanesos", explica Joumama, una jove originària de Beirut, "perquè els sirians solen ser més respectuosos". L'augment de persones refugiades sirianes al país ha estat vist amb reticència per part de la població, que les acusa de no saber conviure.

Molts dels treballadors estrangers viuen en edificis comuns o dormen en grup a les rases de les obres que ells mateixos ajuden a construir. La majoria han vingut per treballar al sector de la construcció. "He viscut al Líban durant disset anys i mai no havia viscut un situació com aquesta", explica

un treballador egipci. "Al barri, tothom em coneix i mai no he tingut problemes amb ningú ni he mirat malament cap dona", conclou sense voler donar el seu nom. "L'exèrcit només volia humiliar-nos", afegeix.

A través d'un comunicat, l'exèrcit ha afirmat que el veïnat del barri havia denunciat "els assetjaments, violacions, robatoris i assassinats" que s'havien produït les últimes setmanes. Cap de les persones residents qüestionades no ha sentit casos de violació o assassinat. L'estament militar també ha anunciat que continuarà fent batudes i ha incitat el veïnat a denunciar els "treballadors estrangers que assalten ciutadans".

Entre la gent d'aquest barri de majoria cristiana, habitat per famílies que hi viuen des de fa generacions i on tothom es coneix, les opinions són disperses. Si algunes van intentar dissuadir els soldats durant la batuda malgrat les amenaces perquè se n'anesin del lloc dels fets, d'altres critiquen els treballadors i donen suport a l'exèrcit. "Véuen de zones rurals i no saben comportar-se", explica un fruiter del barri.

En un país on el cribratge confessional està estipulat per la llei i s'estableixen quotes per a les comunitats religioses en tots els àmbits, des del parlament fins a les diferents empreses estatals, l'exèrcit sempre ha estat vist com una institució multiconfessional respectada per la majoria de la població. Però aquestes creences "només reforcen la idea que ningú té dret a criticar o qüestionar l'exèrcit i faciliten aquesta actitud dels militars, possiblement xenòfoba, en contra dels immigrants", conclou Houry.

ecofestes
Solucions ecològiques per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

COLÒMBIA • DIVERSES ENTITATS CRIDEN A LA MOBILITZACIÓ AL CARRER I A LA CONSTRUCCIÓ COL·LECTIVA DE PROPOSTES

La societat civil exigeix participar a les negociacions entre les FARC i el govern

Oriol Matadepera
Barcelona

Després de dos anys d'intercanvis exploratoris i sis mesos de converses secretes a Cuba, el govern de Colòmbia i les Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia-Ejército del Pueblo (FARC-EP) van signar, el 26 d'agost de 2012, l'Acord general per a la fi del conflicte i la construcció d'una pau estable i duradora. El contingut d'aquest document fet públic a l'Havana ha esperançat el moviment social, després de 50 anys de conflicte armat al país i de diverses negociacions fallides amb la guerrilla més nombrosa i antiga del món. L'agenda d'aquest acord

JORGEN BRAAST

Les FARC-EP i el govern colombià van començar oficialment les converses de pau a la ciutat noruega d'Hurdal el 18 d'octubre

Les organitzacions civils adverteixen que és necessari lligar la pau a la resolució del conflicte social

històric es va iniciar a Hurdal (Noruega) el 18 d'octubre i continuarà a l'Havana el 15 de novembre amb els punts següents: política agrària, participació política, fi del conflicte armat, drogues d'ús il·lícit i drets de les víctimes. Seran converses per a la fi del conflicte armat sense una treva bilateral prèvia; és a dir, mentre les delegacions estiguin reunides, els enfrontaments a Colòmbia no s'han de suspendre necessàriament. De fet, l'endemà de la trobada a Noruega, el Front 48 de les FARC-EP va matar cinc soldats al sud del país.

La societat civil no vol mirar el procés negociador -on hi ha possibilitats que s'integri l'altre grup insurgent, l'Ejército de Liberación Nacional (ELN)- des de fora i ha mostrat la voluntat de formar-ne part. No vol quedar fora perquè, com ha declarat la Ruta Social Común para la Paz, "el poble i les seves organitzacions socials són les que han viscut els rigors del conflicte i la guerra". La Marcha Patriótica o el Congreso de los Pueblos i espais com la Ruta -on conflueixen diverses organitzacions i plataformes nacionals- volen acompanyar els diàlegs amb la mobilització al carrer i la construcció de propostes concretes. Doly López, responsable de la Marcha Patriótica a Europa, afirma que "la taula de negociacions està coixa perquè hi falta el moviment social". Per això han enviat cartes

a la guerrilla i al govern i organitzaran taules de discussió perquè, segons López, els punts pactats no solucionen l'arrel del conflicte social.

Per als sectors d'esquerra, es tracta d'una agenda mínima i insuficient perquè no aborda els temes fonamentals que es troben a l'origen del conflicte social; per a la dreta, concedeix a la insurgència la possibilitat de debatre aspectes polítics i econòmics que van més enllà de la desmobilització militar, cosa que és injustificable per a l'oligarquia colombiana. Les organitzacions civils adverteixen que és necessari lligar la pau a la resolució del conflicte social. Humberto de la Calle, cap de la delegació del govern, insisteix que no es discutirà el model econòmic. No obstant això, la guerrilla ha aconseguit col·lo-

car la política agrària -per la qual lluita des de fa 48 anys- com a primer punt de l'agenda, encara que Ricardo Téllez (FARC-EP) explica que, si hi ha garanties de participació política i respecte dels drets humans, la seva organització haurà complert una missió molt important. La violència contra l'oposició política ha estat un tret distintiu de l'anomenada "democràcia més antiga de l'Amèrica Llatina".

Una negociació amb peu de plom

Tothom té presents els anteriors fracassos negociadors entre les FARC-EP i el govern; el més recent va tenir lloc el 1999 i, des de llavors, les parts han estat molt allunyades, sobretot amb la presència de tarannà guerrer d'Álvaro Uribe (2002-2010). L'actual presi-

dent Juan Manuel Santos va iniciar el seu mandat, el 2010, obrint la porta al diàleg sense cessar els operatius militars. Una prova d'això és que, mentre explorava la possible negociació a través de cartes, el novembre de 2011, l'exèrcit va matar Alfonso Cano, llavors màxim comandament de la guerrilla i un dels més favorables a les converses. Segons Ricardo Téllez, entrevistat per *Resumen Latinoamericano*, parlar sota les bales i els bombardejos és molt arriscat, però, com que el govern els va dir que les operacions militars continuarien, "llavors, l'obligació de la guerrilla és defensar-se". Tanmateix, Timoleón Jiménez, actual cap de l'estat major de les FARC-EP, ha declarat que "ni a La Uribe ni a Tlaxcala ni a El Caguán -els altres indrets de negociació- vam ser no-saltats que vam abandonar la taula; aquesta no serà l'excepció".

"El poble colombià és el que ha viscut els rigors del conflicte i la guerra"

Un grup d'artistes, docents, intel·lectuals i periodistes amb una reconeguda trajectòria política han manifestat que ens trobem davant una oportunitat "única i irrepetible" que, si fracassa, farà avançar la confrontació i la degradarà encara més. També veuen amb bons ulls la presència a la taula de negociació de persones properes a la patronal i membres de les forces armades per part del govern, ja que, històricament, han estat els grups que han dinamitzat aquests processos.

LISABO+AMA SAY
WE ARE STANDARD
JABIER MUGURIZUA MIKEL URDANGARIN
DOCTOR DESEO
RUPER ORDORIKA
SOZIEDAD
ALKOHOLIKA

LAURORA 26 oct - 20h - Passatge del Born - Concert Pop - Rock - Gratuït
LAURORA 27 oct - 20h - APOLLO 1 - Concert Rock
LAURORA 28 oct - 21h - 880W - Concert Electro / Indie / Rock - Gratuït
LAURORA 29 oct - 21h - 880W - Concert Electro / Indie / Rock - Gratuït
LAURORA 30 oct - 21h - 880W - Concert Electro / Indie / Rock - Gratuït
LAURORA 31 oct - 21h - 880W - Concert Electro / Indie / Rock - Gratuït

LAURORA 26 oct - 20h - Passatge del Born - Concert Pop - Rock - Gratuït
LAURORA 27 oct - 20h - APOLLO 1 - Concert Rock
LAURORA 28 oct - 21h - 880W - Concert Electro / Indie / Rock - Gratuït
LAURORA 29 oct - 21h - 880W - Concert Electro / Indie / Rock - Gratuït
LAURORA 30 oct - 21h - 880W - Concert Electro / Indie / Rock - Gratuït
LAURORA 31 oct - 21h - 880W - Concert Electro / Indie / Rock - Gratuït

LAURORA 26 oct - 20h - Passatge del Born - Concert Pop - Rock - Gratuït
LAURORA 27 oct - 20h - APOLLO 1 - Concert Rock
LAURORA 28 oct - 21h - 880W - Concert Electro / Indie / Rock - Gratuït
LAURORA 29 oct - 21h - 880W - Concert Electro / Indie / Rock - Gratuït
LAURORA 30 oct - 21h - 880W - Concert Electro / Indie / Rock - Gratuït
LAURORA 31 oct - 21h - 880W - Concert Electro / Indie / Rock - Gratuït

DESCOMPTES SÒCIS/OBRERS
EUSKAL ETXEA I FRISC
CONSULTEU WWW.EUSKONIA.COM

euskal etxea
barcelona

Centre Cultural
(Arc de Sant Vicenç 4/1)
Restaurant
(Plaça Montcada 1-3)
BORN - BARCELONA
www.euskal-etxea.cat
tlf. 933 102 200
born@euskal-etxea.cat

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Una tardor de cinema d'autoria

Sembla que fos ahir que taral·lejàvem el 'Sat wuguwa sat' de Miriam Makeba mentre sortíem de l'In-Edit, l'any passat, seduïdes per la mirada penetrant de Mama Africa; que ens refugiàvem dels primers cops de fred buscant aixopluc a l'Alternativa; que ens capbussàvem al Mar Roig per descobrir el Magreb a través de la Mostra de Cinema Àrab i Mediterrani de Sant Feliu de Llobregat, o que optàvem per esmunyir-nos pels carrers de Reus i desembarcar al seu Cicle de Cinema Solidari. Sigui com sigui, ja torna a fer olor de fulles amarades i moniatos a la brasa. A la cantonada, una senyora amb quatre parracs i mil i un misteris s'escalfa les mans amb una paperina de paper de diari. Tota una posada en escena de to bru que ens delata que ja és aquí, com cada any, l'època tan esperada dels festivals de cinema de tardor. I, aquesta vegada, la cartellera es presenta farcida d'exquisideses.

AMIT PATEL

Un festival amb aires africans

Mireia Chavarría
expressions@setmanaridirecta.info

Lums, càmeres i, sobretot, música. El festival de Documentals musicals In-Edit Beefeater enceta la seva desena edició amb un repertori de pel·lícules capaç d'omplir de gom a gom les sales dels cinemes Aribau. El dijous 25 d'octubre, una pel·lícula sobre els Rolling Stones donarà el tret de sortida a un viatge a bord d'un ferrocarril en el qual tots els gèneres musicals, des del rap fins al rock&roll, passaran pel sedàs del cinema documental i transportaran el públic a realitats ben diverses.

Probablement, les assistents a l'In-Edit de l'any passat encara senten les paraules d'Angela Davis retronant contra les parets de la presó i recorden el coratge de Mama Africa sobre l'escenari o la perseverança de les habitants de Nova Orleans per preservar el seu Mardi Gras. Enguany, amb nous punts de vista, el festival es torna a inspirar en la història

dels africans i les africanes al vell i al nou continent. I és que els plats forts d'aquesta mostra assenten les seves bases en una Sud-àfrica en ple apartheid i en uns Estats Units caracteritzats per la violència institucional exercida contra la comunitat afroamericana.

Són les cançons de protesta de Sixto Rodríguez, conegut com el Dylan hispà, les que introduiran el públic del festival a la realitat antiapartheid de Sud-àfrica. El gairebé thriller *Searching for a Sugarman* portarà a la llum la vida d'un personatge que es va esfumar sense deixar ni rastre en el punt més àlgid de la seva carrera. Des d'un altre prisma, *Under african skies* retratarà la gravació del disc *Graceland* al país per part de Paul Simon i altres músics negres locals, que es va desenvolupar ignorant totalment el boicot internacional a l'apartheid.

Del vell al nou continent. El festival acollirà tres documentals que relaten la persecució de

la població afroamericana per part dels governs de Reagan i Bush. *Planet Rock. The Story of Hip Hop and the Crack Generation* centra l'atenció, en primer lloc, en el sorgiment del crack -la droga de la gent pobre, succedani de la cocaïna- en una època en què el govern va dur a terme intents sistemàtics de transferir diners dels sectors pobres als rics, amb conseqüències gravíssimes sobre els seus sous reals, i en un moment en què la gran majoria de persones afroamericanes de Los Angeles treballaven en una indústria pesada en declivi.

Els cantants de rap del film *Uprising: Hip Hop and LA Riots* són els que elaboren el diari oral dels grups oprimits. A les seves composicions, fan una descripció sublim de l'operació *Hammer* (martell, en anglès), duta a terme pel Departament de Policia de Los Angeles durant els anys 80, durant la qual centenars de joves negres van ser arrestats sota el pretext del narcotràfic. Sense oblidar el detonant de les revoltes

de 1991, rapegen la pallissa que van propinar quatre agents de la policia -finalment absolts de culpa- a Rodney King.

Només ells expressen la veu de la gent que és demonitzada pels mitjans de comunicació, d'aquella gent que, encesa per la ràbia d'unes desigualtats socials cobertes pel tel del racisme, va participar als disturbis violents de Los Angeles. A la pel·lícula *Something From Nothing: The Art of Rap*, també projectada al festival, Ice T i Andy Baybutt analitzen de quina manera va transformar la música aquest episodi històric i es llancen a la recerca dels orígens del rap, l'epicentre del hip-hop.

Les vides de músics com Joe Strummer, Bob Dylan, Bennet, Serge Gainsbourg, Bobby Bare Junior, Chet Baker, Mark Sandman o Adrià Puní també es projectaran a les pantalles de l'impúdic festival In-Edit. Tot això i encara més. Per complir amb el seu compromís innovador, la mostra acollirà una selecció dels deu millors documentals

IN-EDIT

10 FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINE DOCUMENTAL MUSICAL DE BARCELONA

BEEFEATER
LONDON

Festival In-Edit

Del 25 d'octubre al 4 de novembre
Entrades: 6 euros per sessió (a taquilla)
Lloc: Cinemes Aribau de Barcelona

MÉS INFO:
www.in-edit.beefeater.es

musicals i encetarà l'espai *Doc Alive*, una combinació de projecció i concert que amanyarà el festival amb el seu toc particular, el toc *inèdit*.

Dues ribes, un sol poble

Líban, dones i món àrab a través dels prismàtics. Per sisena vegada, la Mostra de Cinema Àrab i Mediterrani del Baix Llobregat obre un pont cap a la realitat canviant dels paisos àrabs i corrobora que la càlida mar Mediterrània és cau del cultiu de les creacions cinematogràfiques més agosarades.

Fent focus al Líban, per a l'edició d'enguany, el festival convida realitzadores de la talla de Nadine Labaki -que fa una immersió als conflictes que pateix el país des d'una perspectiva femenina a *¿Y ahora dónde vamos?* i *Caramel*- i Fermin Muguruza, que, a través dels sons i els ritmes, apropa el públic espectador a la gent dels paisos àrabs amb *Next music station: Lebanon*. Tanmateix, el documental *Després de la Pau: Líban* és el que pren el to més crític. Realitzat per Oriol Andrés, Carles Castro i Sergi Picazo, analitza les mancances del procés de pau que ha viscut el país recollint les observacions d'investigadores, activistes, juristes, educadores i diverses víctimes de la violència.

I no hi podia faltar l'espai que, cada any, la mostra reserva per fer visible el paper de les

Fotograma de la pel·lícula 'Rojo oriental', de la realitzadora tunisiana Raja Amari

dones en la lluita per la llibertat i la dignitat als paisos àrabs.

Així, *Rojo oriental* i *De nit, elles ballen* ens introdueixen a l'art del ball; *Incendies* reinterpreta l'original text dramàtic de Wajdi Mouawad, i *La fuente de las*

mujeres ens transporta al conflicte originat per la vaga de sexe que duen a terme les dones que es veuen obligades a anar a buscar aigua a la font per a les seves famílies sense l'ajuda dels homes.

En definitiva, per uns dies, el Baix Llobregat adoptarà el cinema com a eina de coneixement i comprensió del món i, amb una clara voluntat d'incidència social, intentarà apropar els processos polítics i socials

que viuen els paisos àrabs a la realitat d'aquí amb la idea de generar llaços de solidaritat i esborrar els estereotips que, de vegades, es creen *des de l'altra riba*, títol d'una de les seccions de la mostra.

Mostra de Cinema Àrab i Mediterrani

Del 25 al 29 d'octubre
Entrada gratuïta
Lloc: CineBaix,
Sant Feliu de Llobregat
Preu: entrada gratuïta

MÉS INFO:
www.cinebaix.com/mostra

Història, solidaritat i crisi

Aquest mes d'octubre, la capital de la comarca del Baix Camp acull el Cicle de Cinema Solidari, organitzat pel Centre Llatinoamericà de Reus, juntament amb la regidoria de Participació i Ciutadania i el Consell Municipal de Solidaritat i Cooperació Internacional de l'Ajuntament de Reus. *Welcome*, de Philippe Lioret; *Un cuento chino*, de Sebastian Borensztein, i *Memoria del saqueo*, de Pino Solanes, formen part de la programació de la mostra. Aquesta última, que es projectarà el 31 d'octubre, retrata la crisi socioeconòmica

que va viure l'Argentina l'any 2001 i observa les receptes que van imposar els organismes internacionals: ajustaments, supressió de drets socials i privatitzacions d'empreses i serveis. El resultat: un genocidi social i el buidament financer de l'Argentina en benefici de grups minoritaris. Per prendre'n nota.

VII Cicle de Cinema Solidari de Reus

Del 10 al 31 d'octubre
Dia i hora: cada dissabte del mes de novembre a les 20h
Lloc: Sala d'actes del Casal de Dones de Reus
Preu: entrada gratuïta

Cinema de compromís

Poques vegades podem trobar, a Barcelona, un ventall tan ampli de projeccions de pel·lícules d'autoria. Fugint del llenguatge convencional, el cinema de l'Alternativa 2012 es caracteritza per la recerca contínua de fórmules innovadores, creatives i sorprenents i fa una selecció d'obres que, sovint, queden al marge dels circuits comercials. Així doncs, del 20 al 25 de novembre, el públic més cinèfil s'arrecerará a les petites sales del CCCB per acudir a la cita anual amb el cinema alternatiu.

A la pantalla, s'hi projectaran les peces audiovisuals de la secció oficial, que aquest any compta amb realitzadors de documentals com Emad Burnat,

un cineasta palestí que va decidir col·locar una càmera al mur que separa el seu poble, a Cisjordània, dels assentaments israelians; cineastes que aposten per l'animació amb *stop motion* de dibuixos fets amb aquarel·la, com Anca Damian, i

d'altres que troben en el *documental* la mescla ideal per jugar amb el llenguatge cinematogràfic, com Nicolás Pereda a *Los mejores temas*, que explora alguns aspectes del Mèxic contemporani a través d'una família desestructurada.

Alternativa 2012 Festival de Cinema Independent de Barcelona

Del 20 al 25 de novembre
Lloc: CCCB
Preu: 5,5 euros per sessió

MÉS INFO:
alternativa.cccb.org

expressions

LIBRES

La seducció de Berlusconi

L'atractiu dels moviments polítics conservadors entre les classes populars

Xavi Díez
expressions@setmanaridirecta.info

Per què les dretes han assolit una hegemonia política i ideològica a Occident? Per què la crisi de l'esquerra? Pocs teòrics i politòlegs progressistes s'han plantejat aquestes qüestions i les esquerres oficials i alternatives tampoc ho han abordat seriosament. El resultat, el que tots coneixem: una doble via descoratjadora, la que fa convergir els partits teòricament esquerrans amb les tesis neoliberals; o la irrellevància, el purisme ideològic, el sectarisme, la marginació.

Raffaele Simone és un filòleg italià perplex amb l'evolució del seu país, que es planteja aquestes preguntes i anticipa algunes respostes. Potser poc originals, encara que prou versemblants. Qualsevol que conegui mínimament la història italiana s'adonarà del caràcter peculiar de la política del país europeu més avantguardista. No és cap *boutade*! Els italians van ser els precursors del feixisme, de la democràcia cristiana o l'eurocomunisme i, entre ells, sempre hi ha hagut teòrics i innovadors de primer nivell (com Gramsci o Malatesta). Ens agrada o no, el gran innovador de la política europea dels darrers vint anys és Berlusconi. Pot semblar una burla, perquè el personatge ho és tot menys sofisticat; tanmateix, *il cavaliere* ha estat un polític popular. I quan fem servir aquest terme pensem tant en l'atractiu que suscita entre l'electorat com el seu ascendent entre les classes treballadores. Per a l'assalariat mitjà, Berlusconi era un model d'èxit. Algú que, tot mantenint un llenguatge directe, era exemple d'èxit, de luxe i de luxúria. Representava uns valors hedonistes, masclistes, grollers... que connectaven amb els valors d'una determina-

Berlusconi simbolitza una dreta que ha sabut atiar els pitjors instints de l'individu: hedonisme, narcisisme, individualisme i somnis humits de superioritat

da cultura popular. Per molts italians de classe modesta, Berlusconi representava la imatge d'algú a qui voldrien assemblar-se: una certa visió de patriarca ric, davidós i amb *dret de cuixa*, la fantasia humida de molts empleats que no aspiren a l'abstracció d'una societat justa, sinó a un consum desenfrenat, una ostentació vulgar i un exhibicionisme *hortera*, tal com es reflectia en els valors subjacents de la telescombraria, de la qual el magnat milanès també va ser precursor.

Si ens hem fixat en Berlusconi i el seu èxit polític, captarem el sentit de les respostes a les preguntes inicials d'aquesta ressenya. La dreta dels darrers trenta anys ha sabut atiar els pitjors instints de l'individu: hedonisme, narcisisme, individualisme, èxit a qualsevol preu, somnis humits de superioritat (sexual, ètnica, social...), enaltiment de l'oci com a font de satisfacció i el valor suprem, el consumisme. Davant d'aquesta exaltació, les esquerres, amb valors abstractes i austers (la igualtat, la solidaritat, el treball, l'esforç...) resta en una posició fràgil, d'inferioritat, que obliga constantment a donar

explicacions i que li resta atractiu davant la fal·làcia utòpica d'una dreta que sap manipular somnis individuals.

Sens dubte, la lectura d'aquest llibre ens hauria d'ajudar a ser conscients d'aquest "monstre amable" que és la dreta contemporània. Perquè el coneixement de la falsedat de les premisses del capitalisme (al final, només el guanyador s'ho emporta tot i qui no és poderós esdevé un perdedor desnonat) és el que pot permetre assolir un punt d'inflexió respecte aquesta deriva involutiva que vivim des dels temps de Thatcher ençà. Un llibre que parteix de bones preguntes i ens obliga a donar respostes, ara que trenta anys de neoliberalisme ens han portat a l'abisme.

El monstruo amable
¿El mundo se vuelve de derechas?

Raffaele Simone
Taurus, 2012, 200pàgines

LIBRES

S'ha de tenir un bon pla contra l'òpera: viure una vida autèntica

Es publiquen en castellà algunes cartes fins ara inèdites de Henry David Thoreau

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

Les cartes corresponen als dotze anys de relació epistolar entre Thoreau (1817-1862) i un admirador desorientat, un tal Harrison O. Blake, tot i que només es conserven les que va escriure Thoreau a Blake i no tenim constància del que aquest últim li responia. Com molta de la seva obra no traduïda a l'Estat espanyol, les *Cartas a un buscador de sí mismo* serviran, sobretot, a aquelles persones que ja coneixen els assajos sobre la vida autosufi-

Thoreau ens recomana viure amb algun propòsit escollit per nosaltres mateixes

cient que propugnava Thoreau, en la línia d'aquest inicial imaginari nord-americà d'independència amb harmonia: l'ideal pacífic d'estar en comunió amb la natura, contemporani literari de *La cabana de l'oncle Tom* o *Les Aventures de Tom Sawyer*. L'autor antiesclavista pioner en l'argumentació a favor de la desobediència civil, més que un filòsof, és d'aquests *mestres de vida* no especialitzats ni fragmentadors, interessats en les ensenyances extretes dels llibres, però també en les que resulten de destriar monges o inspeccionar tempestes.

Thoreau, certament, és conegut d'Emerson i de la poesia de Walt Whitman, però els dos anys de vida rústica i senzilla en una cabana a Concord (Massachusetts) van servir, sobretot, per la seva plasmació en *Walden o la vida als boscos* (Editorial Símbol, 2006), un lloc on experimentar els seus desitjos. Com explica en una carta a Blake: "No necessito les paraules, puc parlar amb la meua vida".

Amb la coherència d'un ecologista *avant la lettre*, una ànima lliure que preferia *asilvestrar-se* profundament en una llibertat individualitzada que assistir a conferències interessantíssimes sobre geografia, el filòsof antiautoritari escriu a Blake que ell també ha de procurar tenir un bon pla contra l'òpera. Malgrat que el marcat caràcter ètic i religiós del personatge tendeix inevitablement a buscar "elevant" l'esperit, tot aquest treball filosòfic té l'objectiu vivencial de canviar la pròpia vida, això és, recomanar a Blake viure amb algun propòsit escollit per ell. En el cas de Thoreau, aquest va ser gaudir de les seves excursions i reflexions: "La meua riquesa no és la possessió. És la felicitat".

Cartas a un buscador de sí mismo

Henry David Thoreau
Editorial Errata naturae
2012. 162 pàgines

10 anys
HACE COLOR
ZULOAK RIOT PARTY! · FESTA DE LA PEL·LICULA ZULOAK
13 OCTUBRE · MUSIC HALL · BARCELONA
ZULOAK + FORATS ASMATICS
RAMBA CATALUNYA 2-4 · OBERTURA PORTES 20H · CONCERT 20:30H · ANTICIPADA WWW.MUSICHALL.ES 10€ · GUIXETA 12€

TEATRE

La paraula fins al cor

Amb l'obra 'Acorar', s'estrena la Xarxa Alcover, decidida a consolidar intercanvis artístics entre els Països Catalans

PRODUCCIONS DE FERRO

Toni Gomila en un moment del monòleg 'Acorar', un recital memorable de gest, paraula i veu

Marc Farràs Piera
expressions@setmanaridirecta.info

Què ho fa, que els pobles existeixin? Fonamentalment, rituals i projectes col·lectius. I també, no ens enganyem, estructures governamentals en consonància. A l'Europa moderna, no hi ha antecedents de cultures que hagin sobreviscut sense l'emparedament oficial. Per això, si més no, resulta sorprenent la vitalitat de les arts a Catalunya.

La Xarxa Alcover és un exemple modelic de responsabilitat civil davant la passivitat (o negligència) institucional. Nascuda el 1996 com a Projecte Alcover, el 2011, més de 30 entitats van refundar-lo per donar-li un impuls definitiu en consonància amb l'auge de l'espectaculografia a la geografia catalanoparlant. L'objectiu és la mobilitat d'espectacles dins aquest territori.

La Xarxa és un cas únic de fraternitat teatral que, en setze temporades, ha muntat 40 espectacles, vistos per més de 50.000 persones en prop de 700 representacions. En contra d'altres iniciatives, amb prioritats ben diferents, la flamant Xarxa busca consolidar-se a través de l'exigència cultural i d'una organització professional. La coordinació entre les regions i les sinergies entre equipaments haurien de permetre, doncs, una sòlida implantació. En definitiva, es tracta que el millor teatre de les Balears es

vegi a Lleida i que els èxits del Temporada Alta arribin a Xàtiva.

Els cinc espectacles que hi ha actualment en cartell donen fe de l'embranchida que ha pres la Xarxa Alcover. Un d'ells, *Acorar*, una reflexió sobre la deriva de la identitat mallorquina, acaba d'aterrar a Barcelona amb tots els números per revalidar l'èxit obtingut a les Illes i convertir-se en la revelació de l'any. L'avalen l'ofici de Toni Gomila, artífex de l'obra, la solvència en la direcció de Rafel Duran i una pluja de premis.

La tria del títol és, en si mateixa, reveladora. *Acorar*, en mallorquí, vol dir clavar alguna cosa al cor, donar el cop de gràcia. Aniquilar. I això és el que fa Gomila: penetrar a les entranyes de l'illa i sacsejar-la sense compassió. I ho fa a través d'una litúrgia ancestral: el sacrifici del porc. L'eix de l'existència camperola mallorquina. Del xoc, ningú no en surt indemne. Ni polítics ni menestrals. Ningú. Gomila denuncia la inanició d'un poble que és víctima de la seva pròpia renúncia. L'avarícia i la camanduleria han triomfat sobre la naturalitat i la tradició. La nafra cou i Gomila hi llença sal perquè sentim els crits d'una terra que crema per dins. I, alhora, se'ns revela un amor a l'illa que es desborda en tota la seva complexitat. Un amor pur i contradictori, quasi irracional. I és aquest amor el que fa patent el dolor per la pèrdua.

Acorar

Text i interpretació:
Toni Gomila
Direcció: Rafel Duran
La Seca-Espai Brossa
Flassaders, 40
www.laseca.cat
Fins al 28 d'octubre

Gomila parla d'un temps borrós, de quan la llet era llet i feia tel i de quan els fills morien en néixer. No l'enalteix, perquè també hi niaven misèries, però reivindica el valor de les arrels. D'aquest món plisticènic, només en queden uns pocs exemplars. La padrina, que guarda vora el foc un silenci talaiòtic; els arbres, les pedres, l'aigua. Testimonis de segles d'oprobis i d'oblits. Els seus descendents, amb les butxaques plenes de doblers germànics, s'han fet un xalet fora vila i han desistit del combat. I ara resulta que la sobrassada torna blanca. La metàfora perfecta de la renúncia a l'essencialitat. La derrota.

Acorar és d'una lucidesa radiant que desconcerta, impacta i meravella a parts iguals. Estem davant del triomf de la senzillesa i la força tel·lúrica de la paraula. Però, sobretot, del teatre intel·ligent.

ZONA LLIURE

CULTURA POPULAR

Terror i venjança a Sant Feliu Sasserra

Cada any, per Tots Sants, Sant Feliu Sasserra organitza la Fira de les Bruixes

Ignasi Morgades Gutiérrez

El Lluçanès és un d'aquells espais bucòlics i serens, però també plens de llocs estranys i misteriosos. Aquesta ambivalència de territori alhora salvatge i civilitzat atrau allò que s'amaga al més profund de nosaltres. Aprofitant aquestes passions ocultes i l'entorn privilegiat, enguany força malmès pels incendis forestals, Sant Feliu Sasserra ha sabut combinar, des de fa dotze anys, tots els seus atractius al voltant d'un fenomen cultural i social amb un valor inigualable, la Fira de les Bruixes.

El dia de Tots Sants, amb les celebracions ancestrals al voltant de la mort i els misteris de l'univers, aquesta població del Lluçanès s'emmiralla en la pròpia història per oferir una jornada on es barregen les clàssiques fires de productes naturals, tota classe d'entabonadors de l'esoterisme i una diada plena de representacions teatrals i itineraris històrics que impliquen tota la localitat i ofereixen diversos atractius. Una escenificació molt acurada de final impactant, acompanyada de la música original de Marcel Casellas, ens transporta al segle XVI, als espais on, en un context de crisi i de

reconfiguració del poder, es van produir uns d'aquells episodis lamentables que la història té el malvat caprici de repetir, la persecució de la gent més feble.

En una Europa en transformació, sacsejada pels conflictes, la fam i la desigualtat, el poder absolut, el fanatisme i l'obscurantisme religiós eren valors en alça. Un simple acte de rebel·lió, la llibertat o la diferència es podien convertir en l'excusa perquè una delació acabés amb l'execució d'un boc expiatori. A l'Edat Moderna, les dones pobres, lliures i sovint velles van ser el blanc a través del qual es van atenuar les angoixes vitals d'un poble ignorant i atemorit que deixava intactes les relacions de poder que el feien viure en la misèria. Les caceres de bruixes es van estendre durant tres segles per donar pas als genocidis moderns dels segles XIX i XX, que han marcat el món fins avui.

La Fira de les Bruixes de Sant Feliu Sasserra ens proposa una bona estada en una fira d'artesanía i distraccions al voltant del món de la bruixeria, però, sobretot, ens ofereix una bona excusa per pensar el passat i el present quan la història local és el reflex de la universal.

agenda directa

BARCELONA

Dijous 25 d'octubre

Taller: Aprendre a fer conserves
19h Casal Independentista de Sants
C. Muntadas, 24.

Organitza: Cooperativa de Consum Ecològic A Sants, Favcs Comptades
Mes informació i inscripcions: coop.jau-mecompte@gmail.com
Xerrada: La salut com a bé comú. Plantes medicinals, un camí cap a l'autosuficiència sanitària individual i col·lectiva
19h Aurea Social

A càrrec de Josep Pàmies. Dedica part del seu temps a la Dolça Revolució, vinculant-se a l'*slow food*, com a moviment mundial que defensa una alimentació meditada, ecològica i sana. Pàmies fa deu anys que cultiva més de trenta plantes medicinals, entre elles l'estèvia, que regula els nivells de glucosa i insulina en sang.

Organitza: Aurea Social. Fem-lo Comú
Mes informació: joseppamies.wordpress.com

Dissabte 27 d'octubre

Fira d'Economia Solidària de Catalunya

11h Antic recinte fabril de la Fabra i Coats de Sant Andreu de Palomar
C. Sant Adrià, 20.

Programa dels dos dies:

Dissabte 27 d'octubre
11h Obertura de la Fira. 11h Espai Micaela Chalmeta. Cercavila a càrrec de Diables de Sant Andreu. 11h Espai Micaela Chalmeta. Passejada en bici per les cooperatives de Sant Andreu. Organitza: Biciclot. 12h Lectura del manifest. 12:15h Espai Pep Manté. Taula Rodona: *Com construir una altra economia: fer mercat social*. Ponents: Jordi Via (producció cooperativa), Anna Fernández

Actes del 110è Aniversari de l'Ateneu Enciclopèdic Popular

BARCELONA, Octubre, novembre i desembre

Actes: Dissabte 27 octubre 19h Fella *La ecologia y la tradició libertaria*, a càrrec de Toni Garcia, del grup Los amigos de Ludd (Madrid). Dissabte 3 novembre 19h Espai Obert *Com funcionen els bancs i la banca comercial*, a càrrec Jaume Samperiz. Dijous 8 novembre 19h Espai Obert *Els nostres arrauxats*, a càrrec de Manel Aisa i Adolf Castaños. Divendres 9 novembre 19h Espai obert *El moviment dels indignats i l'associacionisme als barris, la necessita de l'auto-organització*, a càrrec de Jordi Bonet (FAVB) i Iñaki García (Lokal) Dijous 15 novembre 19h Espai Obert *Anarquisme i alliberament nacional*, a càrrec de Marcel·lí Reyes. Divendres 16 novembre 19h Espai Obert *Rebel·dia poètica y Rebel·lia obrera, León Felipe y Federico García Lorca*, a càrrec d'Adolf Castaños. Dijous 22 novembre. 19h Espai Obert. Debat: sobre el llibre de Miquel Izard *Que lo sepan ellos y no lo olvidemos nosotros. El inverosímil verano del 36 en Cataluña* Divendres 23 novembre 19h Espai Obert *Canvi de cicle econòmic, social i solidari, cooperativisme autogestionat i banca ètica*, amb Ferran Aguiló i Coop57. Dijous 29 novembre 19h Espai Obert *La Transacció i més enllà de la indignació, on som i on volem anar?*, a càrrec de Bernat Muniesa (Universitat Barcelona) i Antoni Castells (Economista) Divendres 30 novembre 19h Fella Documental *E no son l'un per cento* Presentació del documental i debat dirigit per Valeria Giacomoni (AEP) i el director del documental Antonio Morabito. Dijous 13 desembre 19:30h Biblioteca Arús *El moviment obrer català a l'entorn del procés de Montjuic*, a càrrec d'Antoni Dalmau (historiador) Divendres 14 desembre 19h Espai Obert. Recital poètic i cantautors (amb la participació de tots els amics de l'ateneu) i sopar de germanor de l'Ateneu Enciclopèdic Popular. L'exposició *110 Aniversari de l'Ateneu Enciclopèdic* restarà oberta a l'Espai Obert durant els dies que durin les jornades. Llocs: Espai Obert (Violant d'Hongria, 71), Fella (Joaquín Costa, 34) Biblioteca Arús (Pg. Sant Joan, 26). Organitza: Ateneu Enciclopèdic Popular

Més info: www.ateneuenciclopèdicpopular.org

(comercialització justa), Ramon Pasqual (finances ètiques), Ton Dalmau (moneda social) i Engracia Valls (consum responsable). Modera: Daniela Osorio. 12:15h

Espai Micaela Chalmeta. Teatre de carrer: *Volin te otília*, a càrrec d'El Timbal, SCCL. 12:30h Espai Micaela Chalmeta. Taller d'Educació per a la

sostenibilitat (I), a càrrec de Nusos. 14h Recés alimentari autogestionat. 16h Espai Pep Manté. Presentació de l'*Informe de Comerç Just 2011. Comerç i desenvolupament*, a càrrec de Gonzalo Donaire de la Coordinadora Estatal de Comerç Just. Modera: Anna Fernandez (SETEM). 16h Espai David Santacana. Xerrada: *Processos de col·lectivització*, amb la participació de la CIC. 16:30h Espai Micaela Chalmeta. Teatre social per adults: *Sobre contes i miralls*. El conte com a eina de comunicació universal, a càrrec de Quim Pañart. 17h Espai Pep Manté. Taula rodona: *Les finances ètiques com a eina de transformació social*, amb la participació d'Oikocredit, Fiare, Coop57, CAF, Modera Xavi Teis (FETS). 17:30h Espai Micaela Chalmeta. Taller infantil d'extracció i conservació de llavors, a càrrec de Llavors a grapats i Som el que sembrem. 18h Espai Pep Manté. Taula rodona: *Economies crítiques: cinc peces per un puzzle*. Ponents: Joaquim Sempere (economia marxista), Institut de Ciències Econòmiques i de l'Autogestió (economia llibertària), Jordi Garcia (economia solidària), Daniela Osorio (economia feminista) i Enric Tello (economia ecològica). Modera Joan Lluís Jornet. 18h Espai David Santacana. Xerrada: *Crowdfunding i eines de finançament col·lectiu*, amb la participació d'Eric Rivera i Enric Sanabre (GOTEO). A continuació, presentació de l'estudi *Els grups i les cooperatives de consum ecològic a Catalunya (FCCUC i ECOCOSUM)*, amb Albert Huerta. 19:30h Espai Pep Manté. Presentació: *Experiències i bones pràctiques des del sector de l'ES*. Presentació de la *Nova Carta de l'economia Solidària* de REAS. Modera Carlos Rey. 19:30h Espai David Santacana.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

S'ofereixen cursos de comptabilitat bàsica per a cooperativa de treball a canvi de menús. cafedelcentrecooperativa@gmail.com

Se cedeix terreny de 500m2 (aprox.) per agrocultiu al Baix Penedès. Condicions a conveir. cmompeat@yahoo.es

Al *Contrainfos* de LaTele.cat necessitem alguna persona per fer de **community manager**. contrainfos@latele.cat

La DIRECTA busca gent que la reparteixi arreu o que vingui a ensobrar els dimecres al matí. A canvi, t'endrà la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen cursos de tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia: tantra@cursetsdetantra.com

S'intercanvien classes de cant per qualsevol altre bé o servei: soniarate-ra@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 25

Núvols de llevant per encetar un nou episodi de pluges a partir de la matinada. Ambient plenament de tardor.

DIVENDRES 26

Ruixats i tempestes disperses, però localment fortes al litoral i el prelitoral. Temperatures en clara baixada.

DISSABTE 27

Els termòmetres baixaran considerablement al Pirineu i el Prepirineu i arribaran les primeres nevades. La resta, ruixats.

DIUMENGE 28

S'obriran clarianes a moltes comarques, però amb vents forts del nord i el nord-est. Arriba el fred.

DILLUNS 29

De matinada, les primeres glaçades a les comarques de muntanya. Imprescindible la roba d'abric. Núvols en augment a la tarda.

DIMARTS 30

Una nova pertorbació farà caure ruixats i tempestes disperses, però localment fortes. Continua la tardor termomètri-

Xerrada: *Models alternatius de consum energètic*, amb la participació de Som Energia i UNICO. 21h Recés alimentari autogestionat. 21:30h Concerts: Neurona Coixa, Caracola i Sabor de Gràcia. Diumenge 28 d'octubre 10h Obertura de la Fira. 10:30h Espai Pep Manté. Xerrada: *Amplificant l'alternativa: premsa alternativa i economia social al servei de les persones*, amb la participació de la DIRECTA, Opcions, Nexes, Cooperació Catalana i Alternatives Econòmiques. Modera Guillermo Rojo d'ETCS. 10:30h Espai David Santacana. Carrusel d'experiències. 10:30h Espai Micaela Chalmeta. Taller d'Educació per a la sostenibilitat (II), a càrrec de Nusos. 11:30h Espai Pep Manté. Xerrada: *El rol de les empreses en la promoció de nous models econòmics*. Presentació LabCoop, amb la participació d'ETCS i Complementum (Grup ECOS). 12h Espai Pep Manté. Taula rodona: *La dimensió internacional de l'economia social i solidària*, amb la participació de representants de RIPESS Europa, França, Itàlia, Portugal, el Quebec, el Brasil i el Marroc. Modera Jordi Estivill. 12h Sala de reunions de la Fabra i Coats. Sessió de Treball sobre *Xarxes locals d'Economia solidària*, amb la participació de les xarxes de Santa Coloma, Sants, el Poble Sec, Sant Andreu, Mataró, Gràcia, 9 Barris i el Poblenou. Modera Jordi Garcia. 12h. Espai David Santacana. Xerrada: *Els abusos bancaris*, amb Núria Vilarnau del Col·lectiu RONDA. 12h Espai Micaela Chalmeta. Taller: *Com muntar un hort urbà rendible o com muntar horts en espais col·lectius*, a càrrec de l'Associació Mediambiental Gaia. 13h Espai Pep Manté. Xerrada:

Terceres Jornades sobre l'Amèrica Llatina

ALCOI, octubre-novembre de 2012

Programa: Divendres 26 d'octubre 20h *Desarrollismo vs. Buen Vivir ¿De quien es la responsabilidad?*, a càrrec de Mònica Vargas, investigadora a l'Observatori del Deute en la Globalització. Dissabte 27 d'octubre 19h *Conflictos a l'Amazònia: la petjada del petroli i la resposta dels pobles indígenes*, a càrrec de Marc Gavalda, activista del col·lectiu Repsol Mata i d'Alerta Amazònica. Divendres 2 de novembre 20h *Aprentent del Sud: profunditat dels processos de transformació a l'Amèrica Llatina*. Els casos de Bolívia i l'Equador, a càrrec de Marco Aparicio, doctor en Dret, professor de Dret Constitucional a la Universitat de Girona i membre de l'Observatori per la Autonomia y Derechos de los Pueblos Indígenas en Colòmbia. Dissabte 3 de novembre 19h *Conflicto armado y proceso de paz en Colombia*, a càrrec de Juan Manuel Ávila, membre de l'Observatori per la Autonomia y Derechos de los Pueblos Indígenas en Colòmbia. Cada dia hi haurà sopar. Organitzen: Biblioteca Social Cals Frares. Lloc: C del Forn del Vidre, 10 (barri del Partidor)

III Jornades sobre Amèrica Llatina: Espoli i alternatives populars

Més info: <http://jornadesamericallatina.wordpress.com>

presentació del Mercat Social Català (MESC) i de la moneda social *ecosol*, iniciatives impulsades per la XES, amb Nadia Berqui (SOL - França) com a convidada. 14:30h Paellada popular (compra anticipada, 6 ecosols). 16h Audiovisual de clausura. 16:15h Tancaament. Organitza: Fira d'Economia Solidària de Catalunya
Més informació: <http://www.firaesc.org/>

Dissabte 27 d'octubre
Mercat de segona mà infantil
De 17 a 22h a Ciutat Vella
C. Fortuna, 25 (Biocenter).
Per vendre o intercanviar coses de petits entre o i 10 anys
Organitza: Two Market Bcn
Més informació: reservas@twomarket.es

Diumenge 28 d'octubre
Mercat de segona mà a Ciutat Vella
D'11 a 20h C. Lleialtat (entre Carretes i Reina Amàlia)
Organitza: Freedonia
Més informació:
tleadonia@freedonia.eu

CALDES DE MONTBUI

Diumenge 28 d'octubre
'48_Nakba'
18:30h El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista
C. Corredossos de Baix, 1.
Nakba significa desgràcia. Així és com el poble palestí qualifica els fets de l'any 1948 quan, en crear-se l'Estat d'Israel, una majoria de població im-

portant es va veure desplaçada del seu lloc d'origen.

Organitza: Nòmades i El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista
Mes informació: ateneuelcentre.blogspot.com/

REUS

Dimecres 24 d'octubre
Xerrada de formació i preparació per a la vaga general
19:30h Sala d'Actes del Casal Despertaferro. C. Martí Napolità, 7, 2n.
Bàsicament, serà d'àmbit antirepressiu en general i de preparació de cara a l'organització de piquets: normativa i legislació existent, formes d'actuació, com evitar la repressió, com actuar en situacions concretes... Hi intervindran Ermengol Gassiot (secretari d'Acció Social de CGT Catalunya) i un membre de l'organització juvenil Arran.
Organitza: CGT Reus

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Dissabte 27 d'octubre
Presentació del documental 'La Plataforma'
18h Sala d'actes de l'Escorxador de Vilafranca
Es mostrarà la tasca que està duent a terme la PAH en defensa de l'habitatge digne per tothom. Després, es farà un debat entre les participants i, per finalitzar, es convidarà tothom al sopar popular, on cadascú haurà d'aportar el que bonament pugui i vulgui.
Organitzen: Xarxa de comunicació Sicom, Namuss Films i la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca de l'Alt Penedès

Cap a la vaga social. Eines de lluita per al segle XXI

BARCELONA, dissabte 27 d'octubre

Programa: 10:15h Presentació de la jornada 10:30h Cap a la vaga social, amb Jordi Juan, membre de la COS; Raquel López, membre de la CNT-AIT; Isa Garnica, membre de la CGT. 12h Estratègies de lluita per al segle XXI, amb Vidal Aragonés, advocat, membre del col·lectiu Ronda; Lluís Rodríguez Algans, economista i membre de l'ICEA de Barcelona, i Salva Pueyo. Debat amb els ponents anteriors. Lloc: Centre Social de Sants. Carrer Olzinelles, 30. Organitza: Universitat Indignada

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Dissabte 27 d'octubre
ESPLUGUES DE LLOBREGAT
**Per la nostra dignitat,
cap a la vaga general!**

11:30h Mercat de Can Vidalet
Convoquen: Baix Llobregat Combatiu, CNT, CUP, CGT, Endavant, Arran, 15-M Sant Joan Despí

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Jaromir Nohavica **CANTAUTOR TXEC, ICONA DE LA 'REVOLUCIÓ DE VELLUT'**

“Les persones no ens aturem a escoltar-nos les unes a les altres”

La figura de Jaromir Nohavica es troba envoltada d'una aureola de misteri, pròpia dels grans personatges que són llegendes en vida. Músic autodidacte i cantautor, nascut el 1953 a Ostrava (Moràvia, Txèquia), va començar la seva carrera musical l'any 1982, una carrera marcada per la censura del règim comunista –que li va prohibir publicar música i fer concerts durant vuit anys– fins que, el 1989, es va convertir en la icona musical de la ‘revolució de vellut’. Nohavica no només ha compost temes mítics com “Kometá” o les cançons recopilades al seu àlbum de culte ‘Mikimauzoleum’, sinó que també ha traduït cantautors russos i obres de Mozart, ha fet reviure els poemes txecs i ha donat un nou impuls a la cançó folk tradicional.

Anna Pujol Reig
indirecta@setmanaridirecta.info

Hi ha una frase teva que diu: “Jo tinc el cor per l'amor i el cap per les cançons”. Les teves cançons són completament racionals?

Un poeta txec molt intel·ligent va dir que els poemes –i també les cançons– no es poden fer únicament amb el cor o amb el cap perquè, si només les fas amb el cap, fas un treball mecànic i, si només les fas amb el cor, et pots dessagnar. És per això que s'ha de buscar l'equilibri, perquè escriure cançons és una labor molt meticulosa. Gran part de la meua vida ha estat marcada per l'alcohol i, si bé pots fer un concert ple d'alcohol, això no et serveix per escriure una cançó perquè, l'endemà, l'hauràs de llançar, sobretot si fas cançó d'autor.

“No m'agrada haver de tenir un rol perquè em lliga al deure de salvar alguna cosa”

Quin és el deure d'un cantautor?
És complicat. Durant trenta anys, m'he sentit una persona pública i amb un rol determinat, cosa que no m'agrada gens. En el món dels cantautors, sovint, aquesta paraula et lliga al paper i el deure de salvar alguna cosa. Per aquest motiu, al llarg d'aquest temps, m'he buscat un nom indi (en el fons, tots en tenim un), que en el meu cas és: *Jo sóc el que canta a les persones; i llestos.*

Sempre t'ha influenciat la música balcànica, la russa i els poemes de la teua terra. El folk anglosaxó no t'inspira tant?

Sí, vaig escriure unes cançons per a nens i nenes a partir d'un cançoner nord-americà amb temes clàssics després de la revolució. El vaig agafar, el vaig traduir i el vaig adaptar pels més menuts, però després vaig comprendre que aquelles cançons eren molt simples, cosa que feia que, harmònicament, poguessin viure més de cent anys. D'alguna manera, això és el que té l'Amèrica del nord: és un regal i, alhora, una maledicció perquè simplifica molt les coses. Diria que la imatge visual de la meua influència seria un pont des de París a Moscou, passant per Eslovènia, la República Txeca i Polònia.

Com han influenciat les noves tecnologies en la cançó d'autor?

Moltíssim. La meua primera experiència amb la música de la península Ibèrica van ser les cançons sefardites i, realment, eren molt belles. Però, avui dia, amb pàgines com Youtube, ho coneixes tot i pots escoltar el que vulguis. M'agrada viure en aquest temps en què Internet, pels músics, és un oceà d'intèrprets i de cançons; ens dóna molta riquesa. Per desgràcia, durant els meus primers vuit anys com a cantautor no vaig poder publicar cap cançó ni fer cap concert per culpa de la censura que imposava el règim. Possiblement per això, ara pujo totes les cançons a Internet, com un regal per a la gent. Tot i així, una cançó es pot gravar i copiar, però un concert mai; ara és el moment del concert en viu.

BÁRBARA BOYERO

“Durant vuit anys no vaig poder publicar cap cançó ni fer cap concert per culpa de la censura”

Com veus el panorama musical després dels canvis que ha viscut la República Txeca?

Ens trobem al mateix vaixell que la resta; la cultura es veu molt perjudicada per la crisi econòmica, situació que priva molta gent d'accedir-hi. Però, per sort, la música és màgia i això mai no

es perd. A Txèquia, la tradició de la cançó d'autor encara està molt arrelada i, malgrat la irrupció de la música comercial, el meu nou disc fa tres setmanes que és el primer en vendes; i el segon és el d'un jove cantautor amic meu.

Tu que has viscut la invasió soviètica, el règim comunista, la caiguda del teló d'acer, la revolució de vellut i l'entrada a la Unió Europea de Txèquia, com veus Europa en aquests moments?

Escolteu el meu nou disc *Tak me tu máš (Doncs aquí em tens)* i intenteu traduir les lletres. Hi ha una cançó que seria la resposta a aquesta pregunta, “Serà sempre el mateix”, on dic que, en general, les persones no ens aturem a escoltar-nos les unes a les altres.

. LA COLUMNA

Galícia, parlem-ne

David Vázquez Villamor
opinio@setmanaridirecta.info

Les darreres eleccions a la Xunta han tornat a dibuixar un parlament amb majoria del PP que el converteix en hegemònic. No hi ha dubte que han estat els guanyadors indiscutibles. El resultat ho demostra. Des del punt de vista electoral, però, trobem unes altres dades que ens poden ajudar a trencar tòpics i, fins i tot, futures lectures. El PP ha perdut més de 135.000 vots en aquestes eleccions, el nombre total de votants freguen el 25% de la població, és a dir, les persones que voten PP a Galícia no arriben a una de cada quatre. Amb aquesta premissa, trobem una altra dada sorprenent que demostra que les tres escissions del BNG sumen, amb el PSG, més vots que el PP, tot i que amb molt poca diferència.

Les tres escissions del BNG sumen, amb el PSG, més vots que el PP

No hi ha dubte que el PP s'ha beneficiat del sistema electoral, de la mateixa manera que d'un control informatiu total. Amb aquest panorama, l'equip de Feijóo va saber jugar la millor carta. L'avançament de les eleccions en garantia la reelecció. Fent-les coincidir amb les eleccions basques, amb un PSG improvisant un líder sense temps per a fer primàries i el BNG en plena ruptura, la victòria estava assegurada. Durant la campanya, dos únics protagonistes, Feijóo i Beiras. El PSG buscant el seu lloc al món i el BNG adonant-se que, per fer el paper de CIU, a Galícia ja hi ha el PP. En aquest escenari, el retorn de Beiras i el seu equip *irmandiño* a la palestra ha arribat fins on ha pogut. Sense temps d'incorporar-hi els sectors més independentistes, com Causa Galiza o Nos-UP, amb un discurs directe i de confrontació que ha connectat especialment amb el jovent i a les grans ciutats com Compostela o Corunya, on s'ha convertit el segona força aconseguint el vot d'un de cada cinc gallecs, i amb la promesa garantida de no posar les coses fàcils al president reelegit.